

PSOF-juhlajulkaisu

2023

mm.

Yhdistyksen historia

Jan Gillanin ja Colin Hartin haastattelut

Purple Nightin historia

PSOF ry 1998 - 2023

Puheenjohtajan tervehdys

Oikein mahtavaa Perfect Strangers of Finland PSOF ry:n 25-vuotispäivää. Liityin yhdistyksen toimintaan vuonna 2002 ja huomasin heti tulevani joukkoon, jossa viihdyin. Olin kuunnellut Deep Purplen musiikkia melkein koko ikäni ja tutustunut muidenkin Deep Purplen sukuun artistien musiikkiin omasta mielestäni aika hyvin. Vanha ystäväni liittyi yhdistykseen hieman aikaisemmin ja minä tulin perässä. Se tietomäärä ja kokemus, mitä löysin eri jäsenten joukosta, oli mahtava. Huomasin myös löytäväni yhdistyksen piiristä uusia ystäviä, joista osa on säilynyt näihin päiviin saakka.

Alkuvuosina olin mukana porukassa kehittämässä yhdistyksen kotisivuja uudelle julkaisualustalle. Ne saatiinkin hienoon kuntoon ja ne olivat monelle kotisivukävijälle arvokas aarreaitta Deep Purplen sukuun levyihin tutustuessa. Vanhat sivut kuitenkin kaapattiin ja nyt uudistetut PSOF-sivut ovat enemmänkin tiedoiltaan tätä päivää. Seuraava vaiheeni oli päästä hallitustyöskentelyyn mukaan ja myöhemmin varapuheenjohtajaksi. Sirpa Hammarin väistyttyä pääsin puheenjohtajaksi – lakipiste yhdistysuralla oli saavutettu.

Jari Kaikkonen

puheenjohtaja 2010 –

Alkuperäinen 20-vuotisjulkaisu on päivitetty 2.1.2023.

PSOFin kanssa on eräskin ilta vierähtänyt, milloin suunnitellussa uutta Purple Nightia ja milloin taas printtejä paitoihin tai julisteisiin. Kaikki tämä kulutettu aika on kuitenkin – näin jälkikäteen – antanut työlle ja muulle arjelle upeaa vastapainoa. Yhdistyksen kanssa viettämäni aika on vienyt aikaa, mutta vastapainona antanut tapaamisia mm. Deep Purplen kanssa, josta en pienessä mielessäkään olisi voinut kuvitella vuonna 1972 tapaavani heitä livenä useitakin kertoja. Unelma heidän tapaamisestaan syntyi PSOFin kerhoon liityttyä ja ensimmäinen tapaaminen olikin Tuurissa 2008. Viimeisin Haminassa heinäkuussa 2018.

Nämä PSOF-vuodet ovat vierineet todella nopeasti. Taaksepäin ei saisi paljoa katsoa, mutta jos sen verran kuitenkin katsoisi, että mitä olemme saaneet aikaan, niin voin sanoa, että paljon. Yhdistys on vakiinnuttanut paikkansa ja ansainnut Deep Purple -yhtyeen arvostuksen. Arvostusta osoitti viimeksi se, että kaikki nykyisin yhtyeessä soittavat muusikot tulivat meitä tervehtimään Haminan keikkaa ennen. Tapaamisessa välittynyt lämmin tunnelma oli suorastaan sydämet sulattava kokemus.

Haluan lopuksi toivottaa Perfect Strangers of Finland – PSOF ry:lle menestyksekkäitä ja tapahtumarikkaita jatkovuosillekin.

Toimittajan mietteitä

Tervehdys yhdistysläiset. Kirjoitan tässä toimittajan roolissa vähän mietteitä musiikista ja yhdistyksestä näin yhdistyksen 20-vuotisjuhlien aikaan. Olen kuulunut yhdistykseen vuodesta 2012 alkaen (oho, onko siitäkkin jo niin pitkä aika) ja nyt olen ollut myös hallituksessa muutaman vuoden.

Musiikki on mahtava asia. Minulla musiikki on aina ollut lähellä sydäntä. Olen pienestä pitäen harrastanut ja kuunnellut musiikkia. 9-vuotiaana isäni vei minut klassisen kitaran soittotunnille. No, olihan se aluksi aika nihkeää hommaa, mutta sittemmin olen arvostanut tätä asiaa todella paljon. Olen saanut kitaran soiton harrastuksesta todella paljon hyviä kokemuksia ja onhan se mahtava stressinlievityskeino. Alun hankaluuksien jälkeen soiton avulla pääsee tiloihin, jotka vievät pois tavallisesta arjesta. No nykyään Rock 'N' Roll on yhä enemmän ottanut otetta elämästäni ja soitan myös (konsertoin toisin sanoen, rämpytän lanttia anoen) sähkökitaraa yhä enemmän, myös omassa väitöstilaisuudessa soittelimme vastaväittäjän kunniaksi vähän rokkia eikä sitä parempien ihmisten kamaa niin kuin SIG laulaa. Juureni ovat aina klassisessa musiikissa ja klassista kitaraa en aio unohtaa, mutta mielestäni rock- musiikki on aivan yhtä hyvää musiikkia kuin klassinenkin.

Aloitin rock musiikin kuuntelun joskus ala-asteen lopulla trash-metallin viedessä mukanaan. Serkut olivat Metallica –faneja henkeen ja vereen, heillä oli bändi ja kaikkea. Muistan jo pienenä kuunnelleeni tuota ”meteliä” autotallista joraillessa sen tahdissa. No joo, kuitenkin he kyllästyivät hivenen musiikkiin ja sain heiltä levyjä, jotka veivät mukanaan. Ylä-asteella musiikinopettaja soitti hänen sanojensa mukaan heavy- yhtyettä nimeltä Rainbow. Biisi oli I Surrender. Huh huh, diggasin todella paljon ja joutuihan sitä menemään levykauppaan ja ostamaan ”The Very Best of Rainbow” albumin. Mainitsin tuosta silloin opettajalle ja hän sanoi, että eikö olekin hyvä rumpualoitus kappaleessa Long Live Rock 'N' Roll. Olin samaa mieltä. Muistan, että kaverini myös soitti minulle tuohon aikaan levyä Holy Diver ja olin ihan huuli pyöreänä.

Näin siinä sitten jotenkin kääntyi tämä musiikkimaku tuohon perinteiseen rokkiin. Luulen, että perinteisellä musiikkikasvatuksella on osuutensa asiassa. Lukioaikana olin jo kerännyt hyvän kokoelman Rainbowta ja Deep Purplea, ja autossani soi aina ”Gates of Babylon”. Kyyditsin tässä yhtä vanhaa lukiokaveria lähiaikoina ja hän mainitsi minulle, että sinullahan on sama auto edelleen ja samat levyt!

En aivan tarkkaan muista, kuinka liityin PSOF- yhdistykseen tai mistä kuulin siitä. Jotenkin muistelen, että ensin itseasiassa kuulin Uriah Heep Suomi Finland ry:stä, yhdistyksen pitäessä kokousta eräässä ravintolassa. Taisi olla, että heti sen jälkeen, kun löysin PSOF ry:n myös netistä ja liityin molempiin yhdistyksiin. Yhdistys on tuonut minulle valtavasti hyviä asioita. On mahtavaa kuulua yhdistykseen, jossa jäsenet jakavat samanlaisen mielenkiinnon kohteen. On hauskaa jutella hyvin ”tärkeistä” Rock 'N' Roll- asioista mukavien jäsenten kanssa. Tämä on hyvää vastapainoa arjelle. Olen saanut paljon hyviä kavereita yhdistyksen jäsenistä. Näitä asioita on vähän hankala selittää, mutta mielestäni on tärkeää, että elämässä on Olen erittäin kiitollinen yhdistykselle kaikesta saamastani. Onhan se mahtavaa, että olen muun muassa tavannut Deep Purplen ja Rainbow'n soittajia yhdistyksen avulla, puhumattakaan hyvistä kavereista, joita olen saanut yhdistyksen kautta. Nykyään olen sen verran hurautunut näihin rokkihommiin, että matkustan

ulkomaillekin Deep Purplen ja Rainbow'n perässä. Olen sen verran nuori, että minulla ei aikoinaan ollut mahdollisuutta nähdä bändejä, mutta hyvä, että vanhat ukot vielä jaksavat soittaa. Olen kaverini kanssa tehnyt roadtrippejä nykyisen Rainbow'n perässä. Ai että miten paljon minulla on näistä reissuista hyviä muistoja (memories in Rock). Vuoden 2016 Rainbow'n keikat Saksassa olivat mahtavia. Samalla reissulla menimme myös Montreux'hun katsomaan Deep Purplen Machine Head- levyn nauhoituspaikkoja. Löysimmepä vihdoin Petit Palaicen, jossa oli nauhoitettu, Smoke on the Waterin pohjat ja lopulta löysimme Grand Hotellinkin ennen matkan jatkumista Liechesteiniin.

Musiikki on voima ja kieli, joka yhdistää kansoja. Oli aika hienoa ja toisaalta vähän erikoistakin, kun olin Pietarissa Rainbow'n keikalla ja vieressä istuvat henkilöt eivät puhuneet sanaakaan englantia, vaikka kuinka yritin heidän kanssaan kommunikoida ja minähän en taas puhu venäjää. Kuitenkin keikan aikana he lauloivat kaikki biisit mukana aivan hurmiossa. Musiikin yhdistävä voima näkyy hyvin näissä konserttimatkoissa ja olen tavannut paljon mielenkiintoisia saman henkisiä ”musiikkihönöjä”. Rainbow'n keikalla Loreleissa samassa hotellissa oli hollantilaiset kaverukset, joista toinen oli nähnyt Ritchie Blackmoren jo 50 kertaa.

Hienoa, että Deep Purple kiertää edelleen ahkerasti ja onhan uusi levy myös todella hyvä. Kävin kuuntelemassa serkkuni kanssa Lontoossa Deep Purplea viime vuoden lopussa. Rock- uskolliseen tapaan tälläkin matkalla nähtävyydet olivat ehkä matkaoppaista hieman poikkeavia ja kävin Hanwellin Community Centerissä (kuva). Kerroin tästä taksikusille ja hän sanoi suoraan, että olet hullu (vaikkakin hän oli rokkimies ja mm. mainosti bändiä nimeltä Pagan Altar, joka kotona kuunnellessani osoittautuikin erittäin hyväksi). Deep Purple on nauhoittanut ensimmäisen levynsä 50- vuotta sitten (ajatella, ja kolmessa päivässä) ja on edelleen ajan hermoilla ja tuottaa uutta uudistunutta musiikkia, jossa kuitenkin on Deep Purplen ydinsanoma taustalla. Vaikka ehkä onkin jokseenkin hankalaa määritellä, että millaista on Deep Purplen musiikki. Taisi olla Roger Glover, joka sanoi, että se on juuri sellaista musiikkia, jota he päättävät tehdä. Toivon että Deep Purple vielä porskuttaa eteenpäin. Samoin toivon, että PSOF- yhdistys jatkaa toimintaansa ainakin niin kauan kuin Deep Purple jatkaa keikkailua. Minulle yhdistys on todella tärkeä asia ja olen kiitollinen heille, jotka ovat sen aikoinaan perustaneet niin kuin olen kiitollinen kaikille nykyisillekin jäsenille. Yhdistyksessä on voimaa!

Jukka Saarinen, lehden toimittaja

Allekirjoittanut Hanwellin Community Centerissä 2017 Deep Purplen keikat aikaan. Kuvassa hakeudutaan ns. lähteille. Täällähän Deep Purple MK2 harjoitteli alkuaikoina. Kuvan otti henkilö, joka sattui tulemaan ulos rakennuksesta, kiitos hänelle. Kysyin häneltä, että tietääkö hän, että Deep Purple on harjoitellut täällä ja hän vastasi, että kyllä. Taitaa olla nuo tapahtumat tärkeitä seikkoja rakennuksen historian kannalta.

Miten Perfect Strangers of Finland PSOF ry:stä tuli mikä siitä tuli – tarinaa alkuaajoista nykypäivään

PSOF:n tarina alkaa alkuvuodesta 1998 – myöhemmin samana vuonna Deep Purple tulikin keikalle Suomeen. Eli, olisiko parempi aloitus yhdistykselle voinutkaan olla?

Tätä kertomusta varten olemme myös haastatelleet Kristian Huovelinia, Matti Rinnettä, Pekka Lehto ja Sirpa Hammaria, jotta saisimme mukaan kaikki tärkeät pointit.

Annetaanpa yhden perustajajäsenen Kristian Huovelinin kertoa alusta. – *”Ajatus yhdistyksen perustamisesta heräsi joskus vuonna 1998, kun Tavastialla oltiin katsomassa Blue Öyster Culttia tai vastaavaa. Uudestaan asia nousi esille Whitesnaken Suomen vierailulla samana vuonna ja siellä sanoin sitten Matille, että nyt me perustetaan yhdistys”*

Matti Rinne: ”Muista perustajista en tuntenut ennestään ketään, mutta ajatukset ja ryhmähenki natsasi heti. Tiesin, että nyt alkaa tapahtua. Jarruttelin jopa hiukan Krissen intoa syökyä asioissa eteenpäin.”

Yhdistys sitten **perustettiin** vuoden 1998 alkupuolella ja perustamiskokouksessa 9.1.1998 olivat mukana Pekka Lehto, Anssi Oksa, Harri Karjalainen, Tero Honkasalo, Matti Rinne, Jari Urria ja Kristian Huovelin.

Perustamisen jälkeen, Sirpa Hammar ilmestyi mukaan kuvioihin erinäisten yhteyksien kautta (kaveri tuntee kaverin, joka tuntee kaverin, joka . . .). Sirpasta oli jo aiemmin tullut Deep Purple-fani, lähinnä Kirkan faniuden kautta. Sirpalla oli yhteyksiä saksalaiseen Ian Gillan-faniporukkaan, joihin hän oli tutustunut ensimmäisen kerran Ian Gillanin juhannuskeikalla Virtasalmella vuonna 1992. Näiden kautta hän oli useiden Gillan-konserttien ja innokkuutensa sekä peräänantamattomuutensa ansiosta päässyt tapaamaan Ian Gillania ja Colin Hartia, ja luonut heihin päin sitä arvokkainta, mitä ei voi rahassa mitata, eli luottamusta. Sirpa kertoo alkuaajoista näin: *”Olin tietysti iloinen, kun huomasin, että on muitakin ihmisiä, joilla on samanlaiset innostuksen kohteet ja onhan aina mukavaa jakaa kokemuksia saman henkisten ihmisten kanssa.”*

Ensimmäisen hallituksen muodostivat Kristian Huovelin, Pekka Lehto, Matti Rinne, Tero Honkasalo ja Sirpa Hammar. Yhdistyksen nimeksi otettiin ”Perfect Strangers of Finland – Suomen Deep Purplen musiikin ystävät ry”. Yhdistys kirjattiin yhdistysrekisteriin 19.7.1998. Näin sai yhdistys alkunsa, ja suunta oli heti selvä – ja ensisijainen tavoite oli, että yhdistys pitää saada hyväksytettyä Deep Purplen managementilla Suomen viralliseksi Deep Purple –yhdistykseksi.

Virallisuushan samalla tarkoittaisi sitä, että esim. Deep Purplen tapaamiset saattaisivat olla mahdollisia. Tässä yhteydessä tuli merkittäväksi linkiksi Sirpa Hammar, jonka pitkäaikaisten Ian Gillan ja Colin Hart -yhteyksien kautta viitotti suuntaamme - olikin aika lähteä järjestämään tapaamista Deep Purplen ja sen managementin kanssa. Sirpa onnistuikin järjestelyissään, ja niin PSOF-edustajat lähtivät Ruotsiin Deep Purplen Tukholman keikalle syksyllä 1999, jonka yhteydessä tapaaminen oli tarkoitus tapahtua. Mutta Sirpa korostaa, että *”tapaaminen ei onnistunut pelkästään hänen ansiosta, vaan erittäin suuri apu oli Ian Gillanista ja Colin Hartista PSOF:n puolestapuhujina”*.

Matti Rinne kertoo edelleen: *”Asia konkretisoitui, kun menimme Sirpan kanssa tapaamiseen. Pidin melkein puolen tunnin puheen Deep Purplen managerille Bruce Paynelle, tilanteesta on olemassa myös valokuva, jossa kaikki olemme. Muisto on arvokas. Haluaisinpa totisesti nyt kuulla sen palopuheeni: ”...our main goal is to...”! Bruce vakuuttui asiastamme, ja taisi olla seuraava vuoden tammikuu, kun DP:n toimistolta saapui faksi virallisuudestamme Suomen Deep Purple-klubina. En koskaan itse käytä sanaa ”fani”, vaan puhun kannattajista.”* Deep Purplen managementti Thames Talent Ltd **hyväksyi yhdistyksen Suomen viralliseksi Deep Purple – yhdistykseksi** vuonna 2001. Tälläkään hetkellä ei taida maailmassa olla toista yhtä pitkään toiminutta yhdistystä (Suomessa yhdistystoiminta on tuttua, mutta muun maailman vastaavasta organisaatiosta ei ole tietoa).

Ensimmäiseltä puheenjohtajalta Kristian Huovelinilta kysyttäessä **jäsenhankinnasta** hän sanoi, että *”Jäseniä piti suorastaan jahdata. Aina sopivissa paikoissa kysyttiin, että haluaako liittyä jäseneksi. Tuolloin ei ollut nopeaa tiedonsiirtoa ja kännykätkin olivat alkeellisia”*.

Alkuvuosina toiminta käsitti **vuosikokoukset**, joiden yhteydessä kuunneltiin musiikkia. Lisäksi eri jäsenet järjestivät kotonaan omia musiikin **kuunteluiltoja**. Kristian Huovelin kertoo haastattelussa seuraavaa: *”Fanitapaamiset ja yhdistyksen virallistaminen oli tavoitteena heti alusta saakka. Samoin lonkerointa pyrittiin luomaan levy-yhtiöihin, paino-alan ihmisiin jne. Tietokoneasiantuntijoitakin haettiin. Jo ensimmäisen vuoden marraskuussa Deep Purplen Abandon-kiertueen Suomen keikalla olivatkin jo ensimmäiset passit keikalla kaulassa.”*

Sirpa kertoo, että *hänelle vasta matkan varrella muodostui kuva PSOF:n toiminnasta, ovet ”avautuivat” ja silloin hän ymmärsi, mitä mahdollisuuksia PSOF:lla oli. Sirpa muistuttaa, että vaikkakin elämme nyt digitalisessa maailmassa, niin ei sovi unohtaa, että henkilökohtainen kontakti, niin Deep Purpleen, muihin musikoihin, että jäseniin on tärkeää. Ei sovi myöskään unohtaa luottamuksen tärkeyttä.*

Osana yhdistystoimintaa ovat olleet myös yritysten laajentaa toimintaa ympäri Suomen, ja silloin voimme olla yhteydessä esim. jäseniin ja yhteistyössä heidän kanssa hoitaa järjestelyjä. Tosin jäsenet ovat toisinaan aktivoituneet erilaisiin omatoimisiin järjestelyihin. Hallitusjäseniä on välillä ollut myös muualta Suomea, mutta jo käytännön syistäkin on todettu, että kokousjärjestelyt sujuvat helpommin, mikäli kaikki hallituksen jäsenet asuvat esim. samassa maakunnassa.

Yhdistyksellä piti tietenkin olla myös **logo** ja sen tekemiseen osallistuivat Kristian Huovelin ja Markku ”Rude” Rothsten. Logo onkin ollut käytössä aina näihin päiviin saakka ja se on pääpiirteittäin aivan samanlainen, kuin alkuperäinenkin. Logo on käytössä monessa paikassa, joista näkyvin lienee Purple Night-tapahtumissa käytetyssä taustakankaassa, joka on noin 3 m kanttiansa.

Toiminnan kehittyminen ja toiminta nyt

Yhdistyksellä oli tunnettavuuden lisäämiseksi hyvä olla **kotisivut** ja niiden pitämiseen on vuosien varrella osallistunut lukuisa määrä ihmisiä. Nykyiset sivut ovatkin ties, kuinka mones versio. Yhdistyksen kotisivun osoite on helppo muistaa www.psof.fi. Kotisivujen ylläpitäminen vaatii taiteellisen ja kirjallisen toteuttamisen lisäksi myös teknistä osaamista, ja koska kotisivut ovat toimineet täysin oman palkattoman toiminnan kautta, ei menetyksiltäkään ole voitu välttyä. Vuonna 2014 kotisivut kaapattiin, ja kaikki vuosien varrella kerätty tieto katosi. Tällä hetkellä sivusto toimii blogi-pohjalta ja se päivittyy nykypäivän asioilla, mutta historia on – historiaa. Sirpa kertoo, että PSOF oli tavallaan ”aikansa edellä”, ja tunnisti kyllä nopeasti eri sähköisiä vaihtoehtoja, mutta tietotaidon löytäminen oli haasteellista. Yhdistyksellä on ollut vuosien varrella myös oma keskustelupalsta (Purppuravyöhyke) ja MySpace-sivut. Ne ovat kuitenkin jo historiaa, sillä Facebook on vienyt noilta sivuilta kannatuksen. Yhdistyksen oma, vuonna 2000 perustettu sähköpostituslista, Psomails pitää kuitenkin pintansa. Siellä jäsenet ovat saaneet keskustella keskenään ja varsinkin alkuaikoina se tarjosi erinomaisen oppimatkan kohti Deep Purplen sukuuun musiikkia. Psomails käytetään lähinnä tänä päivänä tiedotuskanavana, yhdessä yhdistyksen Facebook-sivujen kanssa.

Yhdistyksen aikansa toimiessa, heräsi silloin valitulla hallituksella halu muutta hieman yhdistyksen nimeä. Vanha nimi oli suomenkielinen, ja haluttiin muuttaa enemmän kansainvälisempään suuntaan, pitäytyen kuitenkin osin vanhassa. **Nykyinen nimi Perfect Strangers of Finland PSOF ry** on rekisteröity 5.12.2008.

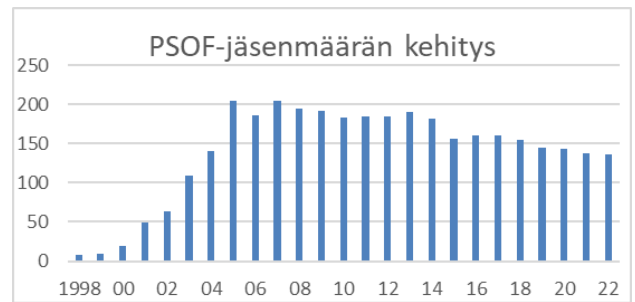
Alkuun toiminta oli kuunteluiltojen järjestämiset, kerhotapaamiset ja muut pienimuotoiset asiat. **Fanitapaamiset** ovat aina olleet myös tärkeitä, ja halukkaita niihin on aina riittänyt enemmän, kuin niihin on voitu ottaa. Deep Purple on suhtautunut aina suopeasti tapaamisiin. Myös muut ns. Deep Purplen sukuuuhun kuuluvat artistit ovat ottaneet emobändiltämme mallia, ja ottanut meitä vastaan. Tapaamisia on sittemmin onnistunut Glenn Hughesin, Joe Lynn Turnerin, Doogie Whiten, David Coverdalen, Dion, Graham Bonnetin ja Over the Rainbowin kanssa.

Matti muistelee, että paras kasvatusten saamani kommentti tuli entiseltä Whitesnake-kitaristilta, Bernie Marsdenilta, ”*Ne Perfect Strangers of Finlandin tyypit ovat hyviä tyyppejä, sinne vaan!*” *Tämän lausahduksen takana oli Don Airey, joka ei vielä siinä vaiheessa tainnut olla Jon Lordin virallinen seuraaja Deep Purpllessa, mutta oli meistä vakuuttunut, ja oli mukisematta takaissut vaikutteensa meistä Marsdenille. Silloin tiesin varmuudella, että olimme tehneet asiat oikein.*

Tämän lisäksi PSOF on luonut **hyvät suhteet** Deep Purplen ja muidenkin sukuu-u-artistien **levy-yhtiöihin**, ja olemmekin saaneet Deep Purplen uudet levyt kuunneltaviksi ennakkuuntelun järjestämistä varten, ennen niiden varsinaista julkaisua.

Kristian Huovelin jatkoi puheenjohtajana aina vuoteen 2004 saakka. Mika Sironen jatkoi puheenjohtajana vuonna 2005 ja vuosien 2006 – 2009 aikana puheenjohtajana toimi Sirpa Hammar. Jari Kaikkonen on toiminut puheenjohtajana vuodesta 2010. Sirpa Hammarin puheenjohtajakautena vietettiin yhdistyksen 10-vuotisjuhlat, ja nyt 15-vuotta myöhemmin juhlitaan Jari Kaikkosen puheenjohtajuuden aikana 25-vuotista taivalta. Yhdistyksen ensimmäistä 10-vuotta juhlistettiin Purple Night 2008-tapahtumassa Tavastialla täyden salin kanssa. Tästä innostuneena päätettiin **jatkaa vuosittaisten Purple Night-tapahtumien järjestämistä**, ja heti alusta lähtien oli selvää, että yhdistys haluaa tarjota soittomahdollisuuden ja asiantuntevan yleisön eri teemojen parissa. Yhdistyksen **rooli** onkin ollut **osin viihdyttävä ja osin opettava**. Purple Night-tapahtumista on oma juttu tässä julkaisussa.

Näinkin pitkään toimineella yhdistyksellä on ollut toimintansa aikana myös omat hankaluutensa ja linjanvedot tulevaisuudesta, mutta määrätietoinen ja oikeudenmukainen toiminta on tuonut toiminnan näihin päiviin saakka.

Vuoden Psofilainen

Vuonna 2011 päätimme alkaa palkita jollain lailla yhdistyksen toiminnassa erityisen aktiivisesti toiminutta henkilöä, henkilöitä tai kokoonpanoja. Olimme yhteydessä jäsenemme Make Pakaseen, joka on tunnettu muotoiluistaan ja ruiskumaalauksistaan. Lopputuloksena oli Maken luomus, jonka hän perustelee näin: Yhdistys on tunnettu ja sen logo on näyttävä, lisäksi PSOF:n toiminta on vakaalla pohjalla. Pystyi on painava, tehty valumarmorista, eikä sitä ”hevillä” kaadeta, joten se on taitelijan sanojen mukainen. Tällä tavalla halutaan jollain lailla innostaa ja palkita jäseniä hyvästä PSOF ry:n eteen tehdystä työstä.

Vuoden Psofilaisia: 2011-Jake Leppälä, 2012-Rock Rooster, 2013-Jukka Nummi, 2014-Kari Huhta, 2015-Henric Blomqvist ja Sven Wannäs, 2016-Private Eye Project, 2017-Petteri Hirvanen, 2018-Tomi Korpela ja 2019-Seppo Salmi.

Meet & Greet –tapahtumat

Meet & Greet-tapahtumat ovat olleet koko toiminnan ajan merkittävässä roolissa yhdistyksen toiminnassa. Eli tapahtuman aikana on mahdollisuus päästä tapaamaan Deep Purplen ja sen sukuuun muusikoita. Tapahtuman aikana jäsenillä on ollut mahdollisuus jutella, saada nimmareita ja päästä valokuvaan muusikoiden kanssa. Yleensä muusikoille myös annetaan joku lahja muistoksi tapaamisesta. Vuosi 2003 olikin siinä suhteessa merkittävin, koska silloin 75 jäsentä pääsi tapaamaan Deep Purplea. Ilman itse Ian Gillan, vaikutusvaltaisen yhteyshenkilönä ja meidän puolestapuhujana, tällaista M&G-tapahtumaa ei olisi koskaan onnistunut. Myöhemmin tapaamisiin päässeiden määrä on pudonnut 10 henkilöön.

Mielenpainuvinta tässä asiassa on se, että myös Deep Purplen sukupuhun lukeutuvat musikot ovat "ottaneet mallia" Deep Purplelta, ja näin ollen olemme myös päässeet tapaamaan mm. Dioa, Joe Lynn Turneria, Graham Bonnetia, Doogie Whitea, Over the Rainbow-yhtyettä (jossa kitarassa Ritchie Blackmoren poika Jürgen Blackmore) sekä Glenn Hughes. Joku on puhunut sopivassa kohdassa yhdistyksestämme jotain hyvää, sillä vuonna 2008 onnistui tapaaminen myös David Coverdalen kanssa.

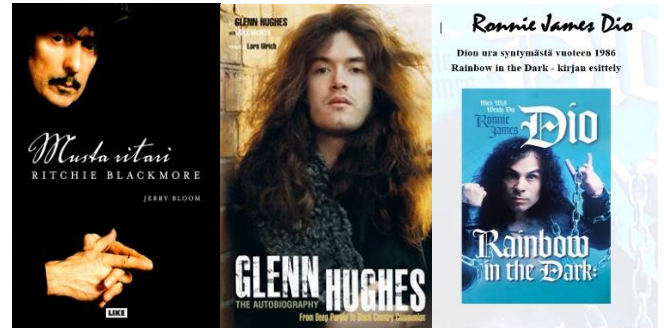
Kitara-lahjat

Jäsenemme Make Pakanen on myös luovuttanut tekemiensä kitarabodeja usealle Deep Purple -sukupuun musikolle vuosien varrella. Myös PSOF on osallistunut, kitaran toisella puolella PSOF:n tervehdys. Kitarabodeja on luovutettu ainakin Ian Gillanille, Steve Morselle, Roger Gloverille, Joe Lynn Turnerille ja Diolle. Make oli myös tehnyt David Coverdalelle yhden, mutta hän ei päässyt koskaan henkilökohtaisesti luovuttamaan sitä Davidille. Kitarabodi jätettiin kuitenkin Jäähallin vahtimestarille, tietoa sen eteenpäin toimittamisesta ei valitettavasti ole. Maken tuotantoon voi tutustua sivuilla: <http://www.designpool.fi> ja Facebookissa: <https://www.facebook.com/Design-pool-169477973094065/>

Kirjallisuus- ja teemaillat

Kirjallisuusilloissa on tapana käydä kirjan sisältöä läpi alustusten, kuvien ja videoiden kera. Sopivien asiakokonaisuuksien jälkeen käydään yleensä keskustelua aiheesta. Seuraavia kirjoja olemme analysoineet kirjallisuusilloissa: Jerry Bloomin kirjasta "Musta Ritari" (joka kertoo Ritchie Blackmoresta), Glenn Hughesin kirjasta "The Autobiography from Deep Purple to Black Country Communion" ja Ronnie James Dio-kirjasta "Rainbow in the Dark".

Teemailtoja on pidetty mm. Ian Gillanista ja Tommy Bolinista esitelmien ja esittelyjen muodossa, joihin sisältyi sekä kuvia että videoita. Ja iltojen aikana on tietysti syntynyt paljon keskustelua.

Myös muita teemailtoja on pidetty, joissa aiheina on ollut mm. Black Sabbath, Whitesnake, Graham Bonnet ja Joe Lynn Turner.

Levyjen ennakkokuuntelutilaisuudet

Yhdistykseemme on luottamukseen perustuvien yhteyksien ansiosta ollut mahdollisuus saada levy-yhtiöiltä uusia levyjä ns. "ennakkokuunteluun" ennen niiden ilmestymistä. Tilaisuuksissa olemme kuunnelleet levyjä läpi yksi tai kaksi kertaa. Joskus olemme osallistujilta keränneet vapaamuotoisia arvosteluja, esitetty kysymyksiä kappaleista ja niiden sisällöstä, laittaneet ne paremmuusjärjestykseen jne.

Ennakkokuuntelussa on ollut mm. Deep Purplen Bananas, Rapture of the Deep, Now What?!, Infinity, Whoosh, Turning to Crime sekä Ian Gillanin Gillan's Inn ja One Eye to Morocco. Myös Whitesnaken Forever More-levy oli ennakkokuuntelussa. Lisäksi saimme myös Doogie Whiten soololevyn As Yet Untitled ja Jürgen Blackmoren levyn Voice ennakkokuunteluun.

Elokuviaikat

Saimme myös levy-yhtiöltä Playground Musicilta luvan Deep Purplen ”From here to infinity”-dokumenttielokuvan näyttämiseksi julkisesti ja se tapahtui ennen Deep Purplen vuoden 2017 Helsingin keikkaa, jolloin samalla virittäydettiin konserttia varten.

Levy-yhtiö on suhtautunut meihin myönteisesti ja aina pyrkinyt myös palkitsemaan meitä esim. levy- ja keikkalipuilla esim. kilpailupalkinnoiksi yhteistyössä Live Nationin kanssa.

Muistamiset

PSOF:n toiminnan on myös ollut menetyksiä. Vuonna 2010 kuoli rakastettu Ronnie James Dio. Hänen kunniaksaan pidettiin Bakers Pubissa muistotilaisuus, jossa soitettiin hänen musiikkiaan ja muisteltiin häntä. Jäsenemme Tapio Keinänen osallistui Dion hautajaisiin ja vei yhdistyksen muistoadressin hautajaistilaisuuteen.

Syvä osanottomme Ronnie James Dion poismenolle

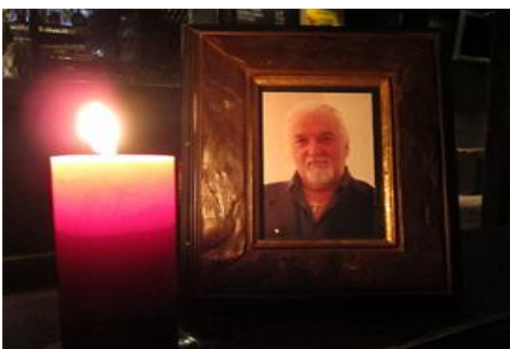
*”One day in the year of the fox, when the bell began to ring,
it meant the time had come for one to go
to the Temple of the King”*

Vuonna 2012 tapahtui toinen merkittävä poistuminen, kun Deep Purplen pitkäaikainen kosketinsoittaja Jon Lord poistui keskuudestamme. PSOF toimitti Jon Lordin omaisille suruvalitteluadressin John Lordin kotisivujen ylläpitäjän Rasmus Heiden kautta.

Our heartfelt condolences to the family and friends of Jon Lord

*”Days go by, and still, I don’t see the treasures in my life
Now I find my dreams are here around me
Every thought, every mood that passes me by
Is so precious to me in the evening of my life
Evening of my life”.*

Muut livekeikat

PSOF on pyrkinyt järjestämään yhdistyksen vuosikokousten yhteydessä ohjelmaa ja livemusiikkia, jolloin PSOF-jäsenbändeillä on ollut mahdollisuus esiintyä, mm. Atrum Materia, Stargate, Private Eyes Project, Rock Rooster, Shades of Purple, Wild Spirit, W.S.O.P, Solid Faces, Angry Machines, Daizy Pinehill, Tuhkuri Highway, Burned Picture, Dr.Purple, Moonshine jne. Myös jäsenbändimme järjestävät livekeikkoja ympäri Suomen ja lisäksi he ovat myös verkostoituneet ja järjestäneet yhteistapahtumia, mm. Lahti Goes Hard and Heavy, LankaFest, Henric Blomqvist and Friends, Solid Faces ja Rainbow Shakers, Janne Laviranta Rock Band, Burned Picture, Private Eyes Project, Mika Järvinen, Ten Beers After, Void in Black, Rock Rooster jne.

Oulussa Angry Machines, Rainbow Shakers ja Solid Faces ovat yhteistyössä järjestäneet etkoja ”Night before Purple” päivää ennen Deep Purplen Oulun keikkoja. Mika Järvinen järjesti myös etkot ”An Evening of The Music of Deep Purple” päivää ennen Deep Purplen Helsingin keikkaa ja viimeisimpänä PSOF järjesti etkot Ritchie Blackmoren Helsingin keikkaa edeltävänä päivänä. Myös Janne Laviranta Rock Band on

Korona-aikana Petteri Hirvanen järjesti yhdessä PSOF:n kanssa ns. Spirit’s of Deep Purple Mini Festivaalin, jossa esiintyivät Burned Picture, Tuhkuri Highway, Dr Purple, Moonshine ja Peter James Goodman & PHG Mark XIV.

PSOF-jamit

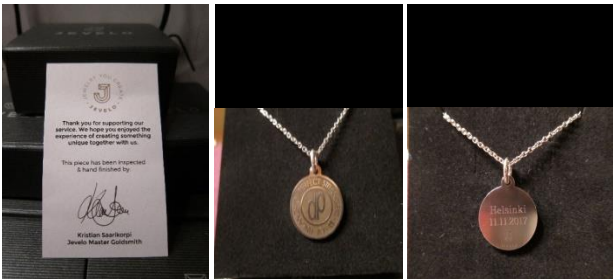
PSOF on yhteistyössä Lönnrotinkadun Muusikot ry:n kanssa järjestänyt Purple-jameja Helsingissä Boothill Rock Clubissa. Ensimmäiset jamit pidettiin vuonna 2016 ennen Purple Night 2016-tapahtumaa ”Purple-sanoman” levitystä varten. Tämän jälkeen jameja onkin pidetty ja pidetään edelleen kerran kuukaudessa, yleensä kuukauden toisena lauantaina. Jameissa on mahdollisuus tulla soittamaan, laulamaan taikka muuten vaan kuuntelemaan ja viettämään aikaa Purppura-musiikin tahdeissa. Jameihin onkin osallistunut monta nuorta lupaavaa muusikkoa, joista osa olivat mukana vuoden 2018 Purple Night-tapahtumassa esiintymässä. Jamien tehtävänä on tietty ollut myös Purple-musiikin ystäviä yhdistävä, mutta pääasiassa PSOF ry:n sääntöihin kirjatun tavoitteen edistäminen, eli tarkoituksena on ”edistää ja kehittää Deep Purple -yhtyeen musiikin harrastusta Suomessa”.

Jameja pidettiin 2016 – 2019 välisenä aikana Boothill Rock Clubissa, mutta Korona-pandemian aikana jameja ei enää järjestetty. Suunnitelmassa on käynnistää jameja uudestaan.

Purple-jamit Boothillissä, lavalla Kasper Mårtensson, Tuomas Heikkinen, Seppo Salmi ja Paolo Ribaldini.

Esittelymateriaalia ja tuotteita

Deep Purplelle luovutettiin 11.11.2017 PSOF-korut

Puhe Deep Purplelle 11.11.2017

This speech is made for The Only Living and Breathing Deep Purple. It was very difficult to start this "goodbye-speech" and even more difficult to end it. It reminds your latest album and Deep Purple, because it never ends.

We want to thank you for the music during these years and for the loyalty to PSOF. DP-music has inspired lot of us – actually, it has become a lifestyle for us.

We do not want to say goodbye, we say "aufwiedersehen", see you sometime, somewhere in the universe. We will love you forever.

In gratitude, we want to lend you a simple memory, which reminds you of all the lovely times in Finland.

PSOF also hosted a Prelisting-session a few days before the album was released together with ear-music and Playground Music. During the session, the fans had a chance to write a short review. We collected some of them and like to give this to you as well.

Today we hosted a PreParty, during we showed up the Movie "From Here to Infinity" from a big screen.

BTW, the concert today is SOLD OUT ☺

25-vuotinen hyvin voiva yhdistys

Yhdistykseen kuuluu paljon, jo alusta, tai ainakin melkein alusta mukana olleita jäseniä, ja yhdistys onkin ollut erinomainen väylä tutustua saman henkiin musiikin ystäviin ja muusikoihin. Purple Night-tapahtumien ansiosta monet soittajat ovatkin löytäneet toisensa ja virittelleet omia projektejaan. Osa jäsenistä on päässyt soittamaan Deep Purplen sukupuuhun kuuluvien tähtimuusikoiden kanssa. Voisikin tässä vaiheessa käyttää vanhaa Nokia-slogania, "PSOF – connects".

Perfect Strangers of Finland – PSOF ry onkin tällä hetkellä Deep Purplen ja sen sukupuun musiikinkuntelijoiden hyvin tuntema yhdistys ja jonka nimellä on positiivinen kaiku.

20-vuotisjuhlassa, juhlistimme sekä PSOF ry:n 20- että Deep Purplen 50-vuotista taivalta. Kyseessä oli yhdeksäs Purple Night-tapahtuma.

25-vuotisjuhlassa kunnioitamme Whitesnakea ja Black Sabbathia ja tietenkin Deep Purplea.

Kristian Huovelin, Matti Rinne, Sirpa Hammar ja Pekka Lehto onnittelivat 20-vuotista yhdistystä. Matti muistutti erityisesti, että nyt kun muut jatkavat PSOF-työtä, on hyvä pitää muistissa ja tietää, mistä kaikki aikanaan alkoi. Sirpan mielestä onnentoivotukset kuuluvat meille kaikille – ylläpidetään luottamusta – koska se pitää meidät yhdessä, kuten edellä on siteerattu.

Purple-jamit Boothillissä, lavalla uudet jäsenet Rolf Gustafsson, Soila Korhonen ja uusvanha Lasse Kullberg.

Mikä on PSOF ry? - yhdistyksen esittely

Mikä ihmeen PSOF?

Perfect Strangers of Finland, PSOF ry on perustettu Helsingissä vuonna 1998 ja on Deep Purplen ja heidän managementinsa hyväksymä virallinen Deep Purple-yhdistys Suomessa.

Jäseniä tällä hetkellä on ympäri Suomea, myös Lahden, Tampereen ja Oulun seutu on hyvin edustettuna. Ikäjakama on aika laaja, eniten ehkä 30-65 vuotiaita, mutta on myös nuoria. Muutamat ovat liittyneet pariskunnittain tai koko perheen voimin.

Yhdistyksen tarkoituksena on edistää ja kehittää Deep Purple -yhtyeen musiikin harrastusta Suomessa. Deep Purplen ohella annamme tilaa myös muille laajaan DP-sukupuuhen kuuluville bändeille ja projekteille, kuten Rainbow, Blackmore's Night, Whitesnake, Ian Gillan Band, Dio, Glenn Hughes, Joe Lynn Turner, Graham Bonnet, Doogie White ja uusimpana Over the Rainbow (OTR) sekä Jürgen Blackmore. Sukupuuhun katsomme kuuluviksi emobändin, Deep Purplen lisäksi kaikkien Deep Purplessa soittaneiden musiikoiden muut bändit ja projektit. Eli oikeastaan voisi puhua **Deep Purple –viidakosta**.

Emobändi Deep Purple suhtautuu meihin erittäin positiivisesti. Niinpä olemme päässeet tapaamaan heitä useamman kerran.

Järjestämme myös erilaisia tapahtumia, kuten levykuunteluittoja, DVD-sessioita, levyjulkareita (Deep Purple, Heaven and Hell, Whitesnake, Ian Gillan, Doogie White) ja teemme levyistä arvostelut sekä suuren suosion saavuttaneet **Purple Night –tapahtumat**, Tavastia Klubilla Helsingissä vuonna 2008 jolloin lavalle nousi yhtenä iltana 50 kovaa kotimaista musiikkia soittamaan Purplea, Whitesnakea ja Rainbowta. Purple Night-tapahtumia on tämän jälkeen järjestetty sekä **Tavastiolla** että **Virgin Oilissa**.

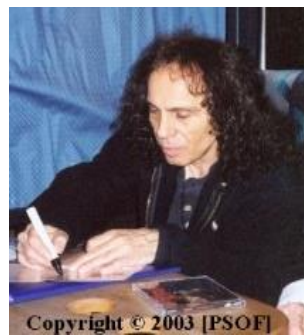
Jäsenistömme pitävät yhteyttä toisiinsa sähköpostilistamme (Google Group PSOF-jäsenet) sekä Facebookin PSOF-jäsenryhmän kautta.

Näin pääsette tutustumaan toimintaamme: www.psof.fi,
<https://www.facebook.com/Perfect-Strangers-of-Finland-PSOF-ry-43105058756/>

Virallinen postilaatikkomme: psof@psof.fi

PSOF alkulähteillä

Perfect Strangers of Finland – Deep Purplen musiikin ystävät ry:n alku oli täynnä ”pioneerihenkeä”.

Purple Night 2008 – 2023 • matka alkupisteestä kohti 25- vuotisjuhlaa

Purple Night-tapahtumat ovat muodostuneet yhdistyksemme vuosittaisiksi päätapahtumiksi. Vuosina 2010 ja 2017 niitä ei kuitenkaan järjestetty, eikä 2019 – 2021 aikana Koronan vuoksi. Tapahtumia on ollut Tavastialla, Virgin Oilissa, Gloriassa ja 2023 On the Rocksissa.

Yhdistyksellä on kaikkina näinä vuosina ollut punaisena lankana tarjota esiintymismahdollisuudet lukuisalle määrälle enemmän tai vähemmän ammatikseen soittaville muusikoille ja muusikonaluille. Tavoitteena on aina ollut tarjota sekä esiintyjille, että yleisölle unohtumaton kokemus. Muusikkokaarti on ollut aina erinomaista tasoa ja teemojen kautta on ollut mahdollisuus tuoda ohjelmistoon myös vähemmän tunnettua tuotantoa. Illan teemoja mietittäessä on pyritty olemaan ajan hermoilla. PSOF ei ole koskaan mennyt siitä mistä on aita matalin, vaan on aina yrittänyt tehdä kaikille mielenkiintoisen tapahtuman. Se on myös osaltaan aiheuttanut järjestäjille ja esiintyjille päänvaivaa, mutta toivoaksemme satsaus on kannattanut.

Menneistä tapahtumista on runsaasti videomateriaalia tarjolla You-tubekanavalla, hakusanalla Purple Night. Olemme myös perustaneet Facebookiin ryhmän "History of PSOF's Purple Nights 2008 -> https://www.facebook.com/profile.php?id=369118310144974&ref=br_r_s, jossa on mahdollisuus julkaista tapahtumiin liittyviä muistoja, valokuvia sekä videoita.

18.1.2008

Ennen ensimmäistä tapahtumaa oli epävarmaa, että minkälaisen vastaanoton 10-vuotisjuhla saisi. Edellisestä vastaavista – onnistuneista - tapahtumasta oli kuitenkin kulunut jo 10-vuotta, joten uskoimme kuitenkin, että hommalle on tilaus. Olimme kuitenkin jokainen tekemässä jotain sellaista, mitä ei kukaan meistä ollut aiemmin tehnyt.

Rumpusetit saimme mm. Sentimentin rumpalilta, Jami Huoviselta ja bassot tuli Jyrki Usvalta.

Max Kostermaa hoiti äänityksen, mutta kuvausta ei silloin vielä hoksattu ottaa. Valokuvausasia saimme onneksi Kari "Carda" Heleniuksen kautta. Lavamanagerin tehtävää hoiti Jyrki Usva.

Lavalla kävi illan mittaa esiintymässä noin 50 artistia. Kaikki esiintyjät kunnioittivat tilaisuutta erinomaisesti ja aikataulut pitivät hienosti. Esiintyjien kokoonpanojen nimien mukaan olivat: Petteri Hirvanen Group, Fratres, Sentiment, Anssi Stenberg Project, Joe Doakes, Lotta Lené Band ja Dr.Purple. Hienoja esiintyjä kaikki!

Tällaisia järjestettäessä aika usein mietitään lippujen menekkiä ja sanotaan kavereille, että lippu kannattaa ostaa ennakkoon, koska ovelta ei ehkä enää saa. Monta kertaa se jää tapahtumatta, mutta tälle tapahtumalle ollut tilaus aiheutti lippujen loppumisen ovelta jo iltayhdeksän aikaan. Tupa oli koko illan täynnä ja kaikki meni muutenkin hyvin. Tuon tapauksen jälkeen tiesikin, että tästä voi mennä ainoastaan alaspäin yleisömäärässä mitaten.

Tuollaisen onnistuneen tapahtuman jälkeen tulee tietenkin mieleen, että voisiko tällaisten tilaisuuksien järjestämistä jatkaa. PSOF:n hallitus kokoontui ja teki päätöksen jatkosta, joten järjestelyt alkoivat teeman valitsemisella. Perinteistä cover-keikkaa emme ole koskaan halunneet järjestää, vaan aina on ollut mukana jonkinlainen teema, joka on tuonut omat hankaluutensa. Toisaalta on ollut myös mielenkiintoisempi mieltä eri solisteille ja kitaristeille sopivia kappaleita sopivassa järjestyksessä esitettynä.

17.1.2009

Oli siis aika järjestää Purple Night 2009. Teemaksi valikoitui naislaulajat ja "kymppijuhlista" pyydettiin taustabändiksi Joe Doakes. Tapahtuman nimeksi tuli Purple Night 2009 – Ten Perfect Women.

Naislaulajia mietittäessä mukaan otettiin sekä enemmän että vähemmän kokeneita laulajia.

Biisilista muuttui harjoitusten aikana moneen kertaan, mutta esiintyjien haluttiin esittävän sellaisia kappaleita, joita heidän oli turvallista esittää. Joe Doakes treenasi naislaulajia väsymättömästi ja kun vihdoin 17.1 olivat he valmiina esiintymään. Juontajina toimivat Heta Hynninen ja Mimmu Hallivuori. Ennen illan varsinaista settiä esiintyi nouseva helsinkiläinen rockbändi Barbi Q Barbies. Tästä keikasta [Juutilaisen Hannun](#) tekemä reportaasi hänen nettisivuillaan. Tapahtuma onnistui musiikillisesti hyvin, mutta kävijämäärässä tapahtui pudotus. Eikö naisten esittämänä Deep Purplen sukupuun musiikki sitten kuitenkaan kiinnostanut?

PSOF oli kuitenkin antanut naisille mahdollisuuden tulla tapahtumaamme esiintymään ja samalla yleisö näki ja kuuli hyvin erilaisten naisesiintyjien tulkitsevan heille rakasta musiikkia.

15.2.2011

Tapahtumapaikaksi saimme jälleen Tavastian. Tapahtumalle haluttiin joku teema ja se löytyikin Deep Purplen In Rock-levyltä, joka oli julkaistu vuonna 1970, eli levyn 40-vuotisjuhlavuosi. Lisäksi haluttiin jotain muuta musiikkia mukaan, ja samalla tuomaan lisää katsojia tapahtumaan. Yhdistyksemme on ollut koko ajan läheisessä suhteessa Suomen Uriah Heep –yhdistyksen, ja sitä kautta saatiin mukaan Eavier 'than Umble. Toinen yhdistyksemme edustamaan musiikkiin läheisesti liittyvä artisti on Black Sabbath. Sen musiikkia tuli esittämään Void in Black. Harmillinen tapaus sattui juuri ennen keikkaa. Void in Blackin vierailevaksi solistiksi kutsuttu Antti Railio sairastui, joten hänen tilalleen oli kiireesti etsittävä korvaaja. Korvaajaksi saatiin musiikin monityöläinen Mika Järvinen, sekä Taage Laiho. Myös illan juontaja Taikku Taivainen esitti yhden kappaleen Void in Blackin kanssa.

Illan "Deep Purple"-solisteina olivat Jukka Ilmonen, A-P Louhelainen, J.J.Hjelt, Michael Henneken, Kimmo Blom ja Taage Laiho.

Housebändinä toimi tamperelainen kokoonpano, jotka ovat aiemmin soittaneet mm. Graham Bonnetin ja Joe Lynn Turnerin Suomen taustabändissä. Housebändi: Mika Lamminsivu-kitara, Klaus Wirzenius-basso, Lacu Lahtinen-rummut ja Risto Lassila-koskettimet. Kerta kaikkiaan ammattitaitoinen bändi.

14.1.2012

Vuonna 2012 teemaksi valikoitiin Rainbow. Illan bändiksi valikoitui edellisen vuoden positiivisen kokemuksen perusteella muuten samat soittajat, mutta Risto Lassilan tilalla koskettimissa nähtiin Okke Komulainen.

Solisteiksi valikoituivat vahvat tulkitsijat Jukka Nummi (jolla siis omat Rainbow'n ja Dion musiikkia soittavat yhtyeet Rainbow Shakers ja Angry Machines), Tommy Oh (Rock Rooster) ja Peter James Goodman (mm. Conquest) ja Jukka Lewis (soittanut mm. Bonnetin ja Turnerin kanssa sekä Ozissa). Kitaristivieraaksi saimme Suomen kamaralla harvinaisen vieraan, eli Nikolo Kotzevin. Hän on pitkän uransa aikana työskennellyt mm. Joe Lynn Turnerin ja Glenn Hughesin kanssa. Nikolon saaminen sattui hyvään saumaan, hänen siirrettyä Ahvenanmaalta takaisin Bulgariaan. Vierailevina kitaristina esiintyi myös Anssi Kela ja Juha Tikka.

18.5.2013

Vuonna 2013 tulikin paikan vaihdos eteen. Edellinen vuosi ei mennyt aivan suunnitelmien mukaan ja halusimme koettaa jotain uutta. Virgin Oil Co oli jo aiemmin ilmaissut kiinnostuneisuutensa meidän tapahtumaa kohtaan,

joten päätimme katsoa tämän kortin. Lisäksi tammikuinen aika oli monelle ns. "tipaton aika", eivätkä moni käyneet silloin ravintolassa. Tämä vuoksi päätimme siirtää tapahtuman keväälle. Vuosi 2013 oli yhdistyksemme 15-vuotis juhlavuosi ja myös Deep Purplen Who Do We Think We Are-albumin 40-vuotisjuhla, joten tapahtumassa kuultiin melkein kaikki levyllä olevat kappaleet. Tapahtuman T-paidassa olikin teksti "15 Perfect Years".

PSOF on aina tukenut muidenkin, kun pääkaupunkiseudulta tulevia yhtyeitä, joten tänä vuonna annettiin myös pääkaupunkiseudun ulkopuolella oleville yhtyeille mahdollisuus tulla esiintymään Purple Night-tapahtumaan.

Oulusta mukaan tuli Dion musiikkia esittämään Angry Machines, jonka solisti Jukka Nummi olikin tuttu jo aiemmalta vuodelta. Toinen esiintyjä oli uusi tuttavuus, Pietarsaarelainen Solid Faces. Kouvolan suunnalta tuli W.S.O.P, joka esitti Whitesnaken musiikkia onnistuneesti. Lisäksi tällä bändillä on naissoolista, Tea Tähtinen. Bändien ulkopuolisena ns. vierailijoina esiintyivät Jari Tiura (mm. Michael Schenker Group) ja Peter James Goodman. Ilta oli pitkä ja musiikkia kuultiin paljon, ja lisää yleisöäkin olisi mahtunut mukaan.

26.4.2014

Vuonna 2014 koetettiin toisista vuosista poiketen uutta sisältöä tapahtumaan. Tapahtumapaikkana oli edelleen Virgin Oil Co. Tällä kertaa otimme mukaan myös muuta, kuin Deep Purplen sukupuun musiikkia, ja tapahtuman teemaksi tulikin Old, New, Borrowed and Blue. Oululainen Stargazery-yhtye oli juuri julkaisemassa ensimmäistä levyään ja heille annettiin mahdollisuus tulla pääkaupunkiin soittamaan. Bändin solisti Jari Tiura oli ollut Michael Schenkerin kokoonpanossa 2000-luvun alussa, ja kitaristi Pete Ahonen oli luotsannut Burning Point-yhtyettä jo vuosikymmenen ajan.

Pitkään Purple Night-tapahtumassa esiintymistä odottanut Häivähdys Purppuraa-yhtye Keuruulta oli illan "purple"-soittaja. Heidän settinsä muodosti erinomaisen leikkauksen koko Deep Purplen uralta, ja varsinkin solisti Jouni Sahiluoto oli erinomainen laulujen tulkki.

Illan aloitti akustisesti Maria Hänninen Jaku Havukainen -duo, joka esitti Deep Purplea ja Tommy Bolinia. Hyvä ja leppoisa alku illalle.

29.5.2015

Vuosi 2015 oli samalla Ritchie Blackmoren 70-vuotisjuhlavuosi. Jokin erityinen artisti piti saada mukaan ja onneksi Doogie Whitella oli Michael Schenkerin kiertueen välissä aikaa meille. Hän oli aiempien Suomen vierailujen aikana tutustunut meidän yhdistykseen ja osaan tapahtumaan osallistuneista kitaristeista, joka varmasti auttoi hänen saamisessaan tapahtumaamme. Hän pysyi esitettäväkseen nimenomaan kappaleita, joita hän ei ole liiemmin esittänyt.

Illan aloitti Blackmore's Nightin musiikkia esittänyt Violet Moon. Heidän akustinen settinsä kesti noin puoli tuntia.

Doogien taustabändinä toimi kitaristi Henric Blomqvistin luotsaama HBF-Group, joka muodostui basistista Jonas Kuhlberg, kosketinsoittajasta Sven Wannäs sekä rumpalista Mika Paananen.

Rock Rooster esiintyi illan toisena housebändinä. Itse bändin vakiokokoonpanossa soittivat More Karvonen kitarassa, Hannu Auvinen rummuissa, Kari Martikainen bassossa ja Make Tolvanen uruissa, sekä Tommy Oh laulusa. Tällä keikalla solistit olivat upeassa iskussa ja keikka taisikin jäädä Tommy O:n parhaaksi, ennen hänen takaisin muuttoa Amerikkoihin.

Housebändeissä vierailijoina solistina olivat Jari Tiura, Kimmo Blom, Jukka Nummi ja Doogie White. Vierailijoina kitaristeina nähtiin Henric Blomqvist, More Karvonen ja Mauri Savolainen.

Ilta oli onnistunut ja sen innostamana lähdettiin eteenpäin.

Hannu Juutilaisen juttu illasta tässä: Linkki: <http://smokeonthewater-fin.blogspot.com/2015/06/psof-purple-night-2015-tavastia.html>

16.9.2016

Tommy Bolinin Deep Purple -vuodet ovat jääneet monelle varmasti vieraiksi. Koska yhdistyksellä on myöskin valituksellinen ja opettavainen osa, niin mikä sen parempi, kuin ottaa Tommyn musiikki mukaan.

Illan aloitti Petteri Hirvasen yhtye, joka esitti lyhyen, mutta intensiivisen esityksen Tommy Bolinin ja Billy Cobhamin yhteistyöstä.

Toisena kokoonpanona esiintyi myös illan juontajana toiminut Mika Järvinen & Sensational Band, jossa kitaristina oli Mikko Kosunen.

Tapahtumaan saimme Jake Leppälän houkuttelemana mukaan Tommyn pikkuveli Johnnie Bolin, joka on pitänyt Tommyn musiikkia yleisön tietoisuudessa jo kauan. Saimme mukaan myös toisen erityisen ihmisen, Mikko Rintanen. Hän oli jopa niin suuri Tommy Bolin-fani, että hän kertoi opetelleensa laulamaan Tommyn mukaan silloin 70-luvulla.

Taustayhtyeenä oli Private Eye Project, joka nousi runsaiden harjoitusten kautta oivaksi taustayhtyeeksi. Muita solistivieraita olivat Mika Järvinen ja Maria Hänninen.

Illan Rainbow-musiikkiannista vastasi illan päätteeksi soittanut Wolf Moon Rising, joka koostui mm. Leverage-yhtyeen soittajista solistinaan Kimmo Blom.

6.10.2018

Vuonna 2018 oli yhdistyksemme perustamisen 20-vuotisjuhlan lisäksi Deep Purplen perustamisen 50-vuotisjuhla. Tämän kunniaksi kävimme illan aikana läpi heidän musiikkituotantoaan koko olemassaolon aikakaudelta, eli *"From the Beginning to Infinity"*. Kunnioitimme samalla aiempia Purple Night-tapahtumia antamalla muutamille niissä esiintyneille mahdollisuuden esiintyä uudestaan juhlassamme. Eli ilta oli tavallaan *"Maraton Deep Purple-viidakossa, jolloin samalla kurkistimme viidakossa olevaan helmiarkkuun"*.

Illan PSOF-housebändien erinomaiset muusikot loivat solisteille Jukka Lewis, Rafael Castillo, Andrea Brosio, Peter James Goodman, Anssi Stenberg ja Johan Mattjus upeat puitteet esittää ja tulkita monelle niin rakasta Deep Purple-musiikkia. Osa solisteista olivatkin olleet jo aiempina vuosina esiintymässä Purple Night-tapahtumissamme, esim. Anssi Stenberg oli vuonna 2008 10-vuotisjuhlan ensimmäinen esiintyjä. Ja kuten aiemminkin, oli illassa mukana myös uusia kasvoja – Rafael Castillo ja Andrea Brosio. Illan aikana myös muut vierailijat muusikot kunnioittavat Deep Purplen musiikkia. Aiemmista tapahtumistamme tuttu musiikin monivirtuosi Petteri Hirvanen toimi illan musiikillisena johtajana.

Illan toinen musiikillinen anti oli Rainbow Shakers Oulusta. He toimivat vuonna 2016 Joe Lynn Turnerin taustayhtyeenä Puolangan Lankafesteillä, jonka kokoonpanossa solistina oleva Jukka Nummi on myös monelle tuttu useasta aiemmasta Purple Night-tapahtumista. Kitaristi Mauri Savolainen ja basisti Petteri Gullsten ovat myös tuttuja aiemmista tapahtumistamme. Rainbow Shakers taustalaulajineen tulkitivat illan aikana kunnioitettavalla tavalla sekä hittejä että helmiä Rainbow-yhtyeen tuotannosta.

3.2.2023

Tätä kirjoittaessa ovat järjestelyt Purple Night 2023 järjestämiseksi täydessä vauhdissa. Tapahtuma on samalla yhdistyksen 25-vuotisjuhla, jolloin Purple Night tekee kunniata sekä itselleen, että Whitesnakelle ja Dio-kauden Black Sabbathille, unohtamatta yhdistyksen johtobändiä Deep Purplea. Illan aikana Joe Doakes tulkitsee Whitesnaken musiikkia, ja Spiritus Sabbathi tulkitsee Dion aikaista Black Sabbathin tuotantoa, juhlistamalla "Live Evil"-albumin 40-vuotista olemassaoloa. Tapahtumapaikkana meillä on upea On the Rocks.

PSOF
Perfect Strangers of Finland - Suomen Deep Purple -yhtyeen ystävä ry
• 10 perfect years •

PURPLE NIGHT
18.1.2008 klo 20-04

A tribute to
Deep Purple, Rainbow and Whitesnake
- useita esiintyjää koko illan!

Liput 12 €
Tiketti www.tiketti.fi
0600-1-1616 (0,98 €/min + pvm)

LIPUN HINTA OVELTA 14 € - jos jää mitä myydä!

TAVASTIA
Urho Kekkosen katu 4-6, 00100 Helsinki, puh. (09) 774 67 423

www.psof.fi
Perfect Strangers of Finland - Suomen Deep Purple -yhtyeen ystävä ry

PROUDLY PRESENTS:

PURPLE NIGHT
17.1.2009

• 10 Perfect Women •
with **Joe Doakes**

Some of the Stars:
Erja Lyytinen
Maya Paakkari
Maria Hänninen
Netta Elklund
Lotta Lené
Marcme

Warm up by **Barbe-Q-Barbies**

Liput 12 €
Tiketti www.tiketti.fi - 0600-1-1616 (0,98 €/min + pvm)
LIPUN HINTA OVELTA 14 €

TAVASTIA
Urho Kekkosen katu 4-6, 00100 Helsinki, puh. (09) 774 67 423

Perfect Strangers of Finland - PSOF ry
proudly presents:
15.12.2011
PURPLE NIGHT
2011 -
in Rock

Taage
J.J. Kijelt
Kimmo Blom
Jukka Ilmonen
A-P Louhelainen
Michael Henneken

Ovet alk. 19:00
Soittoaika: 19.30 - n. 23:00
Earlier than Umbro
Void in Black

Liput 12 €
Tiketti www.tiketti.fi - 0600-1-1616 (1,50 €/min + pvm)
LIPUN HINTA OVELTA 14 €

TAVASTIA
Urho Kekkosen katu 4-6, 00100 Helsinki, puh. (09) 77467420

Perfect Strangers of Finland - PSOF ry
proudly presents
14.1.2012
Purple Night 2012
Rainbow
ALL NIGHT LONG
Soittoaika klo 20:00 - 23:00

House band +
Nikola Kotzev
Juha Tikka
Anssi Kela

Tommy O
Jukka Lewis
Jukka Nummi
Peter James Goodman

Liput 13 € + toimitusmaksu
Tiketti www.tiketti.fi - 0600-1-1616 (1,69 €/min + pvm)
LIPUN HINTA OVELTA 15 €

TAVASTIA
Urho Kekkosenkatu 6, Helsinki

Perfect Strangers of Finland PSOF ry
PROUDLY PRESENTS

Purple Night 2013
WHO DO WE THINK WE ARE
18.5.2013
SHOWTIME KLO 22:00

TRIBUTE TO DEEP PURPLE, DIO and WHITESNAKE
ANGRY MACHINES SOLID FACES W.S.O.P
GUESTS **JARI TIURA and PETER JAMES GOODMAN**

15 YEAR ANNIVERSARY

Liput 12€/14€
Tiketti www.tiketti.fi - 0600-1-1616 (0,98 €/min + pvm)
LIPUN HINTA OVELTA 14 €

TAVASTIA
Kaivopihka, Mannerheimintie 5, Helsinki

Perfect Strangers of Finland PSOF ry
proudly presents
Purple Night 2014

Maria Hänninen / Jaku Havukainen Duo

STARGELLYN
HALVAN YSÄURPPURAA

SHOWTIME KLO 21:15

Liput 12€/14€
Tiketti www.tiketti.fi - 0600-1-1616 (0,98 €/min + pvm)
LIPUN HINTA OVELTA 14 €

TAVASTIA
Kaivopihka, Mannerheimintie 5, Helsinki

Purple Night 2015
Perfect Strangers of Finland
PSOF ry

Tribute to
Ritchie Blackmore 70v
with special guest **Doogie White**
former Rainbow vocalist

Rock Rooster Jari Tiura
HBF-Group Ben Granfelt
Kimmo Blom Mauri Savolainen

SHOWTIME KLO 21:00

Liput 13€ + toimituskulut/15€ ovelta

TAVASTIA
Tavastia 29.5.2015
Liput 13€ + toimituskulut/15€ ovelta

Perfect Strangers of Finland PSOF ry
proudly presents
Purple Night 2016
Come and Taste the Bands
Tribute to **Deep Purple, the Rainbow and Tommy Bolin**

Isäntänä toimii:
Petteri Hirvanen Group
Private Eyes
feat. Maria Hänninen, Mikko Rintanen, Tipe Johnsson
Johanna Bolin

Liput: 13€/15€

TAVASTIA
16.9.2016
Liput 13€/15€

Perfect Strangers of Finland PSOF ry
proudly presents
Purple Night 2018
Deep Purple 50v ja PSOF ry 20v
Tribute to Deep Purple and Rainbow

6.10.2018
Gloria Helsinki
Pieni Teatteriintakuu 12

Ovet klo 19:00
Showtime n. 19:45

Liput 20€
Tiketti www.tiketti.fi - 0600-1-1616 (1,50 €/min + pvm)
LIPUN HINTA OVELTA 22 €

TAVASTIA
Liput 20€
(hinnot sisältävät etespalvelumaksun sekä ensiönnäkön ostettuna Tiketin palvelumaksun)

Mona Sundman: Nuoresta musiikin kuuntelijasta aina Deep Purple-yhdistyksen tärkeimpään rooliin

Tutustuin Deep Purplen musiikkiin vuonna 1969, jolloin ensimmäisen kerran kuulin April-nimisen kappaleen. Olin tuolloin 11-vuotias, kun ystäväni kanssa kuuntelimme hänen veljensä levyjä salaa. Siitä lähtien Deep Purple on ollut läsnä elämässäni, kuten paljon muutakin sen aikaista musiikkia (Uriah Heep, Black Sabbath, Led Zeppelin jne). Tämän jälkeen musiikkielämäni on ollut kuin tanssia purppuraruusuilla. Kiertelin myös Deep Purplen perässä monessa maassa (mm. Italia, Espanja, Venäjä, Tanska, Viro) nauttien heidän esityksistään.

Olin vuonna 2005 Miljoonarockissa, missä Deep Purple esiintyi. Keikan jälkeen löysin PSOF:n nimen sattumalta Deep Purplen Highway Star-kotisivuilta, ja olen siitä ikionnellinen, enkä tarvinnut sen kummemmin miettiä, liittyisinköhän tuohon yhdistykseen. Heti alusta huomasin, miten arvokkaan työn ihmiset olivat tehneet aivan yksinkertaisesti rakkaudesta Deep Purplen musiikkiin. Halusin koko sydämeistäni kuulua tähän arvokkaaseen porukkaan ja samalla aloin miettiä, onko minulla jotain annettavaa. Ilmoittauduinkin muutaman vuoden jäsenyyden jälkeen mukaan hallitustyöskentelyyn, ja vuonna 2008 minut valittiin PSOF:n syyskokouksessa hallituksen jäseneksi. Minut otettiin lämpimästi vastaan ja aloitinkin hallitustyöskentelyn heti vuoden 2009 alusta, ja sillä tiellä olen edelleen, eli oikeastaan voisin tässä viettää 10-vuotisen juhlaa.

Vuonna 2008 minulla oli mahdollisuus ensimmäisen kerran päästä tapaamaan Deep Purplea Helsingissä. Eli toiveeni täyttyi enemmänkin, mitä olisin ikinä voinut edes kuvitella, ja tämän jälkeen se on täytynyt monta kertaa. Nytemmin olen itse yhdistyksen nimissä järjestämässä näitä tapaamisia jäsenillemme. Paras palkitseminen tästä vapaaehtoistyöstä on kuitenkin se, kun saa nähdä miten jäsenemme jännittävät ennen tapaamista (samalla tavalla kuin minäkin joskus) ja sitten tapaamisen jälkeen heillä on ”puheripuli” - silmät vetisinä (ilosta ja onnesta) kertovat tuntemuksistaan tapaamisessa Deep Purplen kanssa. Myös nämä ovat saaneet uusia ystäviä, kun ovat vaihtaneet tuntemuksiaan mukana olleiden kanssa. Tulee itselleen todella hyvä mieli, kun pystyy täyttämään muiden ihmisten toiveita – ehkä hallitustyöskentelyllä sittenkin on jokin tarkoitus.

Deep Purple arvostaa yhdistystämme ja luottavat meihin, jonka vuoksi he ovatkin ottaneet meitä vastaan joka kerta, kun ovat Suomessa. Tätä voidaan kyllä jo kutsua saavutukseksi sekä yhdistyksen että itseni osalta, ja se on kyllä niin harvinaista ”herkkua”. Nykyään Deep Purple ei enää tee näitä fanitapaamisia, vaan joitakin VIP-tilaisuuksia, joihin osallistuu osa Deep Purplen jäsenistä. Kesällä 2018 PSOF oli taas erityisasemassa, kun Deep Purple otti Haminassa vastaan 10 Psofilasta PSOF:n 20-vuotisen juhluvuoden kunniaksi. Ja kunnioittavinta tapaamisessa oli se, että koko bändi oli paikalla!

Hallitustyöskentelyni aivan alkumetreinä, yhdistystoimintataustastani johtuen, ryhdyttiin suunnittelemaan nuoremman sukupolven saamista mukaan toimintaamme. Näistä nuorista olisi mahdollisuus saada PSOF:n arvoille ja toiminnalle jatkajia, kun se aika tulee. Tämä ”kulta-ajatus” kuitenkin osittain kuivui kasaan, koska DP-sukupuuun musiikkia esitetään kuitenkin melkein aina anniskelupaikoissa, eikä meillä rahkeet riittäneet erilaisille järjestelyille. Myös esiintymisaikataulut keikkapaikoilla asetti omat vaatimuksensa.

Onneksi tänä päivänä on PSOF-jäsenistössä, lähinnä vanhempiansa ansiosta, myös nuorisojäseniä. Lisäksi musiikkikoulutuksen kautta DP-musiikki on löytänyt tiensä nuorten musiikkiopiskelijoiden porukkaan, taikka päinvastoin. Tänä päivänä muutama, nuorista jäsenistä koostuva bändi esittää mm. Deep Purple ja Rainbow-musaa. Erityisesti tämä lämmittää sydäntäni, ja olen vahvasti sitä mieltä, että näitä nuoria pitää tukea, esim. käymällä heidän keikoillaan, mahdollistamalla heitä osallistumaan esim. jameihin jne.

Olen tämän yhdistystyöskentelyni aikana saanut paljon, mutta myös antanut paljon. Olen saanut paljon uusia, saman henkisiä ystäviä ja olen ollut etuoikeutettu ottamaan yhteyttä musikoihin ja neuvottelemaan heidän kanssaan.

PSOF pyörii talkoovoimin ja vahvin voimavaramme on jäsenemme rakkaus Purppuraperheen musiikkiin. Kiitokset kaikille Purppuramusiikin harrastajille ympäri Suomen.

Ikuisen Ian Gillan-fanin sydäimestä poimittua

Ian Gillan on antanut kaikkensa musiikille ja faneille, äänensä. Voiko enempää vaatia? On aika nauttia hänen live-esityksistään, niin kauan, kun vielä voi. On aika nauttia myös erilaisesta äänestä ”A grown up Man’s voice”, joka yhä toimii. Gillan huomioi hyvin eri kappaleiden sopivuutta hänen tämän päivän äänelleen. Hän on aina yhtä lojaali, ystävällinen ja sydämellinen faneja kohtaan. Lopun merkkejä ei toistaiseksi ole ollut havaittavissa, tai sitten en vaan halua niitä huomata.

Mitä kaikkea saadaankaan vielä kuulla? 31.8.2018 ilmestyi uusi levy, joka sisältää Ian Gillan & The Javellins-bändin levyttämättömiä biisejä. Levyltä Javellins ei esitä uusia biisejä ”vanhaan tyyliin”, vaan soittavat niitä alkuperäisesti, niin kuin soittivat niitä 60-luvulla. Toiveiden tynnyrissä on mukavaa, ja jaksankin aina toivoa: Vieläkö olisi voimia yhdelle soololevyille? Entäs Deep Purple, vieläkö jaksavat tuottaa meille uutta Purple-musaa? Miettikää, 50 vuotta, eikö suotta, vaan meitä varten!

Tulee vielä muistelemisen aika, jolloin voimme kiittää häntä ja Deep Purplea kaikesta taltioidusta musiikista, jota luonnollisesti silloin kuuntelemme. Samalla voimme myös kaivaa oman ”kovalevyimme” uumenista esiin niitä ainutlaatuisia ja harvinaisia muistoja, mitä olemme sinne tallentaneet. Psofilaisina olemme saaneet olla erityisasemassa. Rohkenen sanoa, että suurimmat kiitokset siitä kuuluu ex. puheenjohtajallemme Sirpa Hammarille ja hänen kanssaan työskenneille.

Lopuksi haluan onnitella maailman ainutlaatuisinta Purppuramusiikin kannatusyhdistystä, Perfect Strangers of Finland PSOF ry, sen ohittaessa merkittävän virstanpylvään - 25 vuotta. PSOF on vahva, seisoo vakaalla pohjalla ja sen edustamat arvot tulevat vielä elämään pitkään. Ilman Teitä kaikkia, elämäni voisi olla köyhempää ja tylsempää. Aktiviteettia riittää, ja joskus liiaksikin, mutta valitusti en käänny, koska minulla on vaihtoehtoja. Tässä tapauksessa päätöksenteossa auttaa ikioma sydämeni, joka toistaiseksi on viitoittanut tieni ja maalannut sen Purppuran eri sävyillä.

Arto Teppo: Sydän purppuraliekeissä

Nuorena kundina 70-luvun alussa kavereillani alkoi olla mielenkiintoisia levyjä: In Rock, Fireball, Machine Head, Who Do We Think We Are ja ennen kaikkea huikea livetupla Made in Japan. Välihuutona tässä kohden: kysyin vuonna 2000 Tukholmassa Ian Paicelta hänen rumpuklinikallaan, että mikä on hänen oma suosikkinsa Purplen koko levytuotannosta? Paice vastasi heti: Made in Japan. Hän perusteli asian, sillä että tuolla rundilla bändi oli parhaimmillaan ja fiilis huipussaan. Japanin 3 keikkaa onnistuivat niin hyvin, että livelevyn julkaisuun ei tarvittu päällekkäisääntymiä, yhdistettiin vain parhaat otot eri keikoilta. Myöhemminhän kaikki 3 keikkaa on julkaistu kokonaisuudessaan, eikä jälkeä tarvitse hävetä, päinvastoin. Paicen vastaus kysymykseeni oli mieluista kuultavaa, olinhan itse tullut samaan tulokseen.

Näitä neljää Mk II-levyä ja Japanin livetuplaa kuunneltiin ahkerasti, kunnes media tiesi kertoa bändin hajoavan. Pettymys oli karu, eikä sitä lievittänyt kuin osin Mk III ja Mk IV kokoonpanojen sinänsä huippuadukas tuotanto, jonka arvo avautui pikkuhiljaa ajan kuluessa. Kun sitten 1976 Purple hajosi "lopullisesti", alkoi pitkä kuiva kausi, jota virkistämään, tarjoutuivat Sateenkaaren päässä luikerteleva Valkoinen käärme ja Ian Gillan eri kokoonpanoillaan.

Loppuvuodesta 1984 mediat hehkuttivat muhekaa uutista: Deep Purple Mk II Reunion! Vaikka olin nähnyt kaikki Purple-muusikot lavalla jo moneen kertaan (Rainbow, Whitesnake, Gillan, Black Sabbath, Gary Moore feat. Ian Paice), niin kyllä kaikista näkemistäni tuhansista keikoista ykköseksi nousee Purplen Perfect Strangers-rundin Tukholman keikka kesäkuussa 1985. Se oli odotusten uniikki täyttymys, jota vehnäsuin muistelee edelleenkin. Innostuin nuoruuteni suosikkibiisien livekokemuksesta siinä määrin että marssin saman tien markettiin Hammondeja hankkimaan (No, ei se nyt ihan paikallinen makkaramarketti ollut). Oli kiva omiinkin soittohommiin saada oikeanmerkistä kalustoa.

Sittemmin olen nähnyt lukuisia Purple-keikkoja, ja aina meno maistuu makoisalta. Kaikkiaan keikkoja, joissa ainakin yksi Purple-muusikko on lavalla, on kertynyt n 60. Pari mukavaa muistoa näiltä keikoilta voisin jakaa: Touhusimme työkavereiden kanssa isoa lakanaa 19.8.1987, illalla lakanalle olisi käyttöä Helsingin Jäähallissa. Olimme lavan edessä ja levitimme näkyviin lakanan teksteineen: "Happy Birthday Ian Gillan! Deep Purple-fans from Helsinki". Gillan kiitti ja ripusti lakanan yleisön nähtäväksi lavan backlineen. Toinen kokemus on Purplen After Show-partyistä Lontoon Apollon (ent. Hammersmith Odeon) yläravintolasta Jon Lordin jäähyväiskiertueelta vuonna 2002. Paikka kuhi kuuluisuuksia tyyliin Iron Maidenin muusikot, Kula Shakerin muusikot, Michael Schenker, George Harrison etc. Oli mahtavaa päästä juttusille monien mahtimiesten kanssa ja kertoa terveisiä Suomesta. Joku kysyy, miten moisiin bileisiin pääsimme. Vastaus on PSOF, johon olin liittynyt heti kerhon perustamisen jälkeen 1998. Monia ikimuistoisia iltamia on kerholaisten kanssa 20 vuoden aikana koettu (and more to come, I hope). Roger Glover kehui paitaani Lontoossa 2004 preshow-tapaamisessa, ylläni oli syvän violetti PSOF-kauluspaita. Itse keikalla odotti upea yllätys: 2 vuotta aiemmin bändin jättänyt Hammond-maestro Jon Lord tuli vielä kerran purppuralavalle ja soitti bändin kanssa mahtiversion ikiklassikosta Black Night.

50 vuotta on Purppuravirtaa vuolaana lipunut silmiemme ja korviemme rattoisaksi riemuksi. Vaikka muusikot ikääntyvät ja aikanaan väistyvät (R.I.P. Jon Lord), ei Purplen musiikki menetä tuoreuttaan ja vastustamatonta svengiyään missään vaiheessa. Siitä hyvänä esimerkkinä on Suomessakin yhä uudestaan kertautuvat cover-keikat ja jamit, joissa vaihtelevilla kalustoilla ja miehistöillä kunnioituksella ylläpidetään näiden ajattomien klassikoiden purppuranhehkuista lumoa myös PSOFin järjestämässä tapaamisissa. Kannattaa tulla huudeille, ja ainakin minua voi napata henkselistä kiinni aina uusia ja uusia purppurakokemuksia mielenkiinnolla vaihdellen.

Kirjoittaja on PSOF ry:n jäsen jo yhdistyksen alkuvuosilta. Vannoutuneen Deep Purple faniuden lisäksi hän soittaa urkuja, tällä hetkellä Wishing Well- yhtyeessä.

Purple-jameissa Boothillissä, lavalla Arto Teppo, Timo Tynkkynen, Henri Niskala, Jake Leppälä ja Seppo Salmi.

Keikkamuisto alkujaoilta:

Kari Huhta: Deep Purple, 29.9.1998, Helsingin jäähalli

1. TED THE MECHANIC
2. STRANGE KIND OF WOMAN
3. BLUDSUCKER
4. PICTURES OF HOME
5. ALMOST HUMAN
6. WOMAN FROM TOKYO
7. WATCHING THE SKY
8. ANY FULE KNO THAT
9. SMOKE ON THE WATER
10. LAZY
11. PERFECT STRANGERS
12. SPEED KING
-
13. SEVENTH HEAVEN
14. HIGHWAY STAR

Abandon-levyn kiertueella oleva yhtye asteli lavalle valtaviin aplodien saattamana, ja käynnisti keikkansa varsin yllättävällä kappaleella. Neljällä edellisellä Suomen keikalla Purple on aloittanut jollakin menevällä klassikkokappaleellaan (Highway Star/Burn/Fireball), mutta tällä kertaa käynnistettiin Purpendicular-albumin kappaleella Ted The Mechanic, joka oli mielestäni hieman "yskähtelevä" aloituskappaleeksi. Yleisö kuitenkin palkitsi esiintyjät kappaleen päätteeksi mahtavilla suosiosoituksilla.

Strange Kind Of Womanin jälkeen laulaja Ian Gillan vetäisi taskustaan kännykän ja tokaisi kännykkä korvallaan: "Kind a busy now, darling." Gillan palasi myöhemmin kännykkäasiaan ja kertoi Nokian lahjoittaneen koko yhtyeelle kännykät. Kohteliaana miehenä Gillan kiitteli "those Nokia people" ja totesi puhelimesta sanojaan painottaen: "Very nice telephones! Very nice telephones!" Gillan kertoi vielä yleisölle kotinumeronsa tiedustellen lopuksi: "Got it?"

Bludsucker oli omistettu johtoportaalille (management) ja on uudelta Abandon-levyltä uusintaversio Deep Purple In Rock-lp:n kappaleesta Bludsucker.

Vanhan Machine Head-klassikon Pictures Of Home tehoa heikensi pahasti se, että Gillan sekosi sanoissa jo kappaleen alkupuolella. Muu yhtye soitti muina miehinä kappaleen loppuun Gillanin yhtyessä puolen välin paikkeilla uudestaan mukaan.

Pääosa uusista kappaleista kuultiin peräkkäin, kun vuoroon tulivat Almost Human, Watching The Sky ja Any Fule Kno That, joskin niiden välissä soitettiin mehevä Woman From Tokyo.

Uusien kappaleiden esittelyn jälkeen oli vuorossa illan ensimmäinen pitkäsi venynyt sooloilu/jammailuosuus. Pääosassa oli Ritchie Blackmoren tilalle kitaristiksi tullut Steve Morse, joka soitti soolonsa yleisön kannustaessa mm. tahtia lyömällä. Jon Lord oli välillä mukana Morsen soolossa soittamalla koskettimille "vuoropuhelua" Morsen kitaran kanssa. Sooloilun jälkeen Morse vetäisi kitarastaan sen kaikkein tunnetuimman heavyriffiin, joka tietysti herätti jäähallin yleisössä ansaitsemansa huomion. Kyseinen riffi oli tietenkin Smoke On The Waterin aloitus.

Smoke On The Waterin sisältyi lyhyeksi jäänyt, mutta sitäkin voimakkaampana kuulunut yleisön laulatus. Oli mukava kuulla Smoke vaihteeksi varsinaisessa setissä muiden kappaleiden joukossa eikä aina viimeisenä ylimääräisenä kappaleena, jona se totuttiin kuulemaan 80-luvulla ja 90-luvun alussa.

Seuraavana oli vuorossa Jon Lordin yllättävän lyhyeksi jäänyt kosketinsoitinosoolo. Yleensä Lord on soittanut pitkän soolon, johon

Suomen keikoilla on sisältynyt pätkä Finlandiaa. Tällä kertaa sitä ei kuultu, sillä Lordin varsinaisen soolo kesti vain pari minuuttia, kunnes huomasiin kuuntelevani vanhan Lazy-kappaleen introa.

Lazyn alkaessa marssi Gillan lavalle hirviö- tai gorillanaamari kasvoillaan.

Ennen lauluosuutensa alkua Gillan soitti kämmenillään congarumpuja, riisui sitten naamarin, hoiteli laulun ja soitteli vielä mallikkaasti huuliharppua.

Gillan esitteli Speed Kingin paljastamalla, että tämän kappaleen hän laulaa joka ilta tyttärelleen tuutulauluna. Varsinaisen setin päättänyt Speed King toi mieleen Made In Japan-lp:n päättäneen pitkän version Space Truckin'-kappaleesta, koska nyt Speed Kingiin oli yhdistetty rumpusoolo, kitaran/urkujen vuoropuhelu sekä Gillanin äänen ja Morsen kitaran välinen kilpailu siitä, kummasta lähtee korkeampi ääni. Lisäksi kuultiin vielä (Gillanin mukaan) improvisoitu versio Buddy Hollyn kappaleesta Peggy Sue. Mielestäni Peggy Sue kuulosti Purplen soittamana niin valmiilta, että en yllättyisi, vaikka Purple soittaisi sen menossa olevan kiertueen kaikilla keikoilla. Kaikkien näiden kuvioiden jälkeen palattiin Speed Kingiin ennen kuin yhtye poistui lavalta. Irtsi Gillanilta levytettyyn versioon kuuluva naurukin, joskaan ei yhtä remakkana kuin studiossa.

Ylimääräisinä kuultiin vielä uusi Seventh Heaven ja klassista Purplea edustava Highway Star.

Keikka kesti vähäisestä kappalemäärästään huolimatta lähes kaksi tuntia, sillä sooloja ja jammailua riitti. Varsinkin Speed Kingin versio kesti kaikkine lisineen baultiarallaa 15-20 minuuttia, mutta se olikin koko keikan pisin numero.

Uudelta Abandon-levyltä kuultiin viisi kappaletta, mikäli vanhan Bludsuckerin uusintaversio Bludsucker lasketaan uusien kappaleiden joukkoon. Muuten ohjelmisto koostui lähinnä vuosien 1970-73 levytyksistä. 80-lukua edusti ainoastaan jyrävästi kulkenut Perfect Strangers. Aplodeista päätellen uudetkin kappaleet kelpasivat yleisölle vanhojen klassikoiden rinnalla.

Henkilökohtaisesti koin parhaiksi hetkiksi Lazy/Perfect Strangers/Speed King-osuuden, joskin olisin kuunnellut Speed Kingin mieluiten levyiltä tuttuna, tiukkana versiona ja siihen upotetut sooloilut muussa yhteydessä.

Kitaristi Steve Morseen tullaan todennäköisesti suhtautumaan vielä pitkään – kenties ikuisesti – "uutena miehenä", vaikka Morsella oli jo ensimmäisellä Suomen keikallaan Nummirockissa 1996 takanaan reilusti yli 200 keikkaa Purplen riveissä. Jäähallissa hänellä oli selvästi enemmän soolotilaa kuin muilla. Itse asiassa enemmän kuin muilla yhteensä. Ilmeisesti Morselle annetaan tarkoituksellisesti paljon aikaa esitellä kitaristin taitojaan. Jäähallissa ollut, noin 5000 hengen yleisö tuntui aplodeista päätellen hyväksyvän Morsen, vaikka keikan jälkeen käytiin yleisön joukossa odotetusti keskustelua siitä, onko Morse sopiva mies Blackmoren tilalle.

Rumpali Ian Paice paukutti pientä patteristoaan entiseen malliin ja Roger Glover hoiteli basson niin kuin takuuvarma mies vain voi. Paicen rumpusetistä vielä sen verran, että se taitaa olla pienimpiä, mitä rokkipuolelta löytyy. Ääntä niistä kyllä lähtee. Edellisellä viikolla jäähallissa nähdyn Iron Maidenin Nicko McBrain taas edustaa toista äärimmäisyyttä, sillä en ole nähnyt McBrainia mahtavan rumpusetinsä takaa yhdelläkään Iron Maidenin keikalla lukuun ottamatta niitä tilanteita, jolloin hän nousee varta vasten seisomaan yleisön edessä.

Laulaja Ian Gillan puolestaan jutteli yleisölle mukavia lähes joka kappaleen välissä ja onnistui pitämään konsertin yleisilmeen sopivan kevyenä raskaamman luokan musiikin vastapainoksi. Gillan totesi illan aikana pariinkin otteeseen, että hänellä on tästä hallista lämpimiä muistoja. "Aloitimme täällä kokonaan uuden elämän", millä hän tarkoitti (nimiä mainitsematta) sitä tosiasiaa, että Ritchie Blackmore soitti viimeisen keikkansa Purplen riveissä juuri Helsingin jäähallissa The Battle Rages On-kiertueella 1993. Ennen lavalta poistumistaan Gillan kiitteli vielä suomalaisyleisöä siitä, että Purple saa Suomessa aina niin lämpimän vastaanoton. Pitää muuten paikkansa!

Jäähallissa myytävissä Abandon-kiertuepaidoissa oli mukava, levyn nimeä mukaileva sanaleikki: A BAND ON TOUR. Enpä ollut huomannut tuota Abandon-sanan "hajotusmahdollisuutta" aikaisemmin.

Enimmäkseen keski-ikäisistä rokkareista koostuva yleisö vaikutti pääosin tyytyväiseltä illan esitykseen. Paikalla oli myös niitä, jotka olivat nähneet Purplen ensimmäisellä Suomen keikallaan 1972. En kuulu siihen ryhmään, mutta eräs heistä, nykyään toimitusjohtajalta näyttävä siisti herranmies muisteli naama totisena, että "silloin ei (yleisölle) myyty muuta kuin popcornia". Ajat muuttuvat...

Palaamme asiaan todennäköisesti marraskuulla Ronnie James Dion Tavastian keikan jälkeen, elleivät korkeammat voimat puutu peliin.

Kari Huhta, 9.10.1998

Kirjoittajan kommentti lähes 20 vuotta myöhemmin:

Deep Purplen Abandon-kiertueen keikkaselostus oli toinen julkaisemani keikkaraportti. Ainoa asia, joka tuossa harmittaa on se, että en mainitse mitään siitä, millaisen vaikutuksen Abandon-levyn tuolloin uudet kappaleet tekivät minuun ja kuinka yleisö reagoi niihin. Lopussa oleva maininta tulossa olevasta Ronnie James Dion Tavastian keikan raportoinnista toteutui, mutta sitä ennen ehti julkaisuun ainakin selostus John Fogertyn 7.9.1998 olleesta konsertista Hartwall Areenalla.

Kari Huhta, 22.5.2018

Kuvassa Kari huhta vuoden 2014 vaellusmatkallaan Nepalin Annapurnan alueella. Deep Purplen Now What- albumi oli julkaistu edellisenä vuonna ja siinä oli Jon Lordille omistettu kappale Above And Beyond. Näin Kari ja PSOF-yhdistys kunnioittaa Jon Lordia. Karilla on tapana viedä tämän tyylisiä julisteita vuorten huipuille vaellustensa aikana. Näin hän osoittaa arvostusta sellaisille bändeille ja musiikin tekijöille, joiden tuotanto on merkinnyt hänelle erityisen paljon jo vuosikymmenten aikana.

Haastattelussa Ian Gillan

Kysymykset: Jukka Saarinen, ©PSOF ry

Deep Purplen Haminan ja Tammisaaren keikkojen aikaan Ian Gillan lupautui haastatteluun sähköpostin välityksellä PSOF ry:n 20-vuotisjuhlahulkaisua varten. Gillanin mielestä ei ole toista PSOF ry:n kaltaista faniyhdistystä. Lisäksi Gillan puhuu muun muassa musiikkitaustastaan ja musikaalisesta perheestään ennen rokkiuraa sekä laulujen sanojen kirjoittamisesta sekä musiikkimaustaan. Haluaisipa hän nauhoittaa vielä yhden Deep Purplen levykin.

Mr. Ian Gillan, first, thank you for this interview. My name is Jukka Saarinen, I am 30 years old, and I have been a Deep Purple fan since I was a teenager and I have been in PSOF since 2012. The last three years I have been in the PSOF-board. How are you doing? At least I have noticed that you are busy touring until Christmas and even longer.

I am doing this interview for the 20th anniversary magazine of PSOF. I recently heard some nice words from you about PSOF and Finnish fans in the "KaaosTV"-interview in Tallinn — thank you. I am proud of our fan club and it's nice to be part of it.

I have a few questions for you, and it would be nice of you to answer these if you have time.

Do you have many fan clubs like ours all around the world

There are no other fan clubs like PSOF.

Do you have any special memories about PSOF or Finland that you would like to tell?

Only that it is always a pleasure to see your happy smiling faces when we come to your country.

We (or me) as fans really appreciate these Meet&Greets and communication with the band members. You must be used to the publicity, but don't you think it's also tiring sometimes to have people running after you (as Dio sings in Starstruck)?

I will never get tired of the genuine fans...the only irritation for us these days is the E-bay profiteers, who pose as fans and then sell the autographs we give them.

Can you tell us a little bit about your musical background, and how you became a singer? Was music strongly present in your family? At least it is clear that old American Rock 'n' Roll had a great impact on you.

I came from a musical family, my grandfather had a wonderful bass baritone voice, my grandmother was a ballet tutor, my uncle was a jazz pianist, and I was a boy soprano in the church choir. Then I heard 'Heartbreak Hotel' and made the transition.

When it comes to your previous music career, I have to ask about the hot topic of you releasing an album with The Javelins. How do you feel about this project, I mean it must be fun to play with old band members from the very beginning of your musical career, but is it only for nostalgia? How about the songs included in the album, did you really play those songs in the early 1960s?

Yes, all the songs on the new Javelins LP are from our original set list. It was a joy to make the record. 'Only for nostalgia?' Not from my point of view, this material was vital to my early learning years as a young semi-professional performer and gives a valid perspective to my professional musical life.

You have had so many projects besides Deep Purple — how do you find the time to do all of this?

It only took a few days.

There was a moment in your life that you left the singing for a while and had interesting businesses like owning a hotel, Motorcycle Company, and a studio. What eventually drove you back to music business?

I wasn't driven back. Roger invited me to fill in for Ronnie Dio at 'The Butterfly Ball' in London ('75 or '76, I'm not sure), and I was inspired to continue, after a warm welcome back from the audience.

You are not young anymore, but you (the whole band) are in very good condition. How do you take care of yourself while touring and being busy as a Rockstar?

It's a requirement of every professional performer...to make the impossible look easy...not to concern the audience with our aches and pains.

To me, music is a very important hobby that helps me to release stress. Since music is your work, are you ever tired or stressed about it? Do you have any hobbies that help you to relax and perhaps take your thoughts away from music?

I am very relaxed about my work, which is also my hobby. I don't do stress.

I would like to ask you about writing the lyrics. I like your lyrics a lot. There are these Little Richard Tutti Frutti-type of lyrics that do not make any sense, but have a good attitude, but on the other hand you can also tell good stories like Mitzi Dupree or Johnny's Band (both are really good songs, by the way). Do the lyrics come easily to you?

Lyrics (mostly) fall into two categories: Narrative and Impressionist. I am either telling a story or painting a picture. In the occasional Nonsense lyric, the sound of the words is more important than the meaning, and in songs like 'Dislocated' it is purely stream of consciousness that leads the way (Roger and I had immense fun writing that song). Lyrics do generally come easy, yes. There is an endless supply of material from which to draw.

Can you reveal to us whom Sweet Lucy and Nancy are and what you are trying to say in Knocking at Your Backdoor?

Not really: Lucy and Nancy, unlike Mitzee, are alliterative names based on an image rather than a person, although elements of that image are drawn from experience. In addition, the meaning of 'Knocking at Your Backdoor' must remain enigmatic. I'm sure you can figure it out.

I cannot waste this opportunity to ask few questions that perhaps I, more than normal fans, have been wondering. I have to admit that I am a bit of a crazy guy, since I like to go to places like London to see Hanwell Community Center and Montreux to see the Old Grand Hotel and Le Petit Palais, in an effort to learn more about the History of Deep Purple. Thanks to a Porche driver who lived in the Old Grand Hotel Residence, I could actually go in the building and sense the history. Is it true that Smoke on the Water was first recorded in Le Petit Palais (I think it used to be called Pavillion) while Police were knocking the door? How do you see this period now? Did I understand the lyrics of Pictures of Home correctly, in that you were feeling quite lonely there (with emptiness, eagles and snow)? What do you mean with prison of your own making?

You probably know more about these geo-historical events than I. It is amazing to me that you've been to all these places and researched in such detail. Most of what you ask about was written down contemporaneously and so there's no reason to doubt its veracity. I had just recovered from a long illness and was not at my best psychologically; still young and confused I suppose. Yes, I was lonely in a crowd; I got over it.

I would also like to ask about the Hanwell Community Center. The people there knew the history of the building very well. There is this common rumor that Uriah Heep in its early days used to practice there at the same time as you. Do you remember this? *Sorry, I don't know who rehearsed there when we were elsewhere; it was of no interest to me.*

It is difficult to categorize Deep Purple into any single music genre and all the albums have their own characteristic features. Do you have any albums or perhaps songs that you especially like?

No particular one; some are better than others. They are like children I suppose; outwardly you have to love them all, but inside there are one or two that need strangling.

Personally, Gillan&Glover Accidentally on Purpose is an important album. I especially like the song Via Miami. How do you feel about this album? Do

you have some memories of recording it?

Thank you, this record is special for me too; I remember the sessions in Montserrat and NYC being fresh and exciting; unlike the DP project we had just finished, which was morbid and disappointing. I suspect I was not alone in that sense of unfulfillment.

Do you still listen to music? If yes, is it still old music? What do you think

Ian Gillan ja Steve Morse Haminan keikalla (2018) haastattelu

about the young bands of today? Are there any favorites?

I don't sit down and listen to music, I never really did, but it is there all the time in the background, except when its absence is refreshing, and the music of nature fills my empty head. No real favourites; it has to suit the mood. I have a wide and mostly eclectic taste, in all things, not just music.

I (as many fans) have received so much joy from your music that we just wish that you keep Rockin. However, it is also understandable that people age. What is your current feeling about perhaps recording one more album?

I would like to make another DP record, we'll see what happens...nothing is decided until after the event.

The new music of yours produced by Bob Ezrin sounds really good and the band is solid! Now we've come to the end of this interview, I want to thank you once more for your time and wish you all the best in the future and that you keep Rockin! The PSOF will be there to support you and share the everlasting good old Hard Rock of Deep Purple with future generations.

Thank you very much, ig

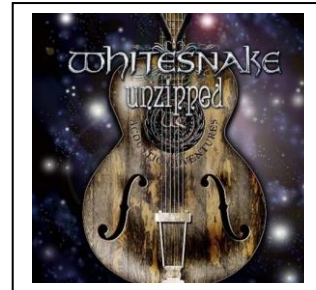
Ian Gillan & The Javelins (earMUSIC)

Ian Gillan hakeutui nuoruuden lähteelle ja julkaisi 60- luvun alkupuolen bändinsä The Javelinsin kanssa uuden levyn, joka julkaistiin 31.8.2018. The Javelins oli Ian Gillanin ensimmäinen puoliammattilaisbändi, joka soitti monipuolista musiikkia, joka pohjautui amerikkalaiseen R&B, soul ja rock 'n' roll- musiikkiin. Uusi levy koostuu 60- luvun The Javelinsin silloisesta settelistasta ja sisältää musiikkia muun muassa Chuck Berryn, Jerry Lee Lewisin, Buddy Hollyn ja Bo Diddleyn kappaleita. Gillan on sanonut, että tällä levyllä on aito vanha meininki, koska muut soittajat eivät ole ammattimaisesti soittaneet sitten vanhojen The Javelins aikojen. Muut soittajat levyllä ovat: Gordon Fairminer (kitara), Tony Tacon (rytmikitara); Tony Whitfield (bassokitara); Keith Roach (rummut).

Varteenotettavia julkaisuja:

Whitesnake: Unzipped (Rhino Entertainment)

Whitesnake julkaisee Unzipped, acoustic adventures- levyn, josta on tulossa muun muassa 5 CD:n ja DVD:n SUPER DELUXE EDITION paketti. Paketti sisältää akustis- tyylistä Whitesnaken soittoa reilun 20 vuoden ajalta mukaanlukien harvinaisia ja ennen julkaisemattomia studio ja live nauhoituksia, akustisia demoja, konserttivideoita ja haastatteluita. David Coverdalen mukaan paketin kappaleet kuuluvat hänelle henkilökohtaisesti tärkeisiin kappaleisiin, joissa hän on ollut mukana noin 50 vuotisen ammattilaisuransa aikana. Hänen mukaansa levyn rakkauslauluilla näkyy hänen laulukirjoitustaitonsa, jossa ilmenee hauskuutta, ilmaisuvoimaa ja runollisuutta. Levy julkaistaan 19.10.2018.

Whitesnake työstää myös uutta studioalbumia nimeltään Flesh & Blood. Yhtyeen kitaristin Joel Hoekstran mukaan levyllä tulee luonnollisesti olemaan muun muassa Deep Purple- vaikutteisia kappaleita.

Don Airey: One of a Kind (earMUSIC)

Toukokuulla (25. päivä) julkaistiin myös Don Aireyn sooloalbumi nimeltään One of a Kind. Don Airey on painottanut, että vaikka kyseessä on niin sanottu sooloalbumi, niin levyllä soittaa yhtenäinen bändi. Bändissä esiintyy Don Aireyn lisäksi hyviä muusikoita: Carl Sentance (laulu, Nazareth), Laurence Cottle (bassokitara, Black Sabbath, Gary Moore), Jon Finnigan (rummut) ja Simon McBridea (kitara). Classic Rock- lehden Purple Reign- numerossa McBride vitsailee kuinka hän olisi halukas astumaan Steve Morsen saappaisiin, jos joskus Deep Purplessa olisi tarvetta uudelle kitaristille, hänellä nimittäin on myös kokemusta Ian Gillanin soolobändissä soittamisesta. Don Aireyn mukaan levyllä on tavallista enemmän muun muassa Moog- saundia ja vähemmän Hammondia ja levyn saundit muistuttavat hänen vanhoista bändeistään eniten Rainowta.

PSOF- jäsenten tarinoita soittamisesta DP- sukuuun jäsenten kanssa

PSOF ry on ollut vahvasti auttamassa tuomaan yhteen soittajia ja muodostamaan erilaisia kokoonpanoja eri tilaisuuksiin. Purple Night-tapahtumissa on ollut hienoja kokoonpanoja, mutta lisäksi PSOF- soittajat ovat päässeet soittamaan myös Deep Purple sukuuun muusikoiden kanssa. Tässä lehden osiossa soittajat kertovat kokemuksiaan näistä hienoista tilanteista.

Jukka Nummi:

Tarinoita takahuoneista ja kiertuebusseista

Jukka Nummi on monipuolinen muusikko, rumpali, laulaja ja laulukentijä. Hän vaikuttaa muun muassa yhteisissä Angry Machines, Murkina House Band, Rainbow Shakers, Scarlet Thread ja Stargate.

Jukka Nummen ensimmäinen kokemus Rainbow- solisteista oli Graham Bonnet vuonna 2006. Tuolloin hän pääsi seuraamaan Bonnetin esiintymistä lähietäisyydeltä lavalta, josta hän sai tarjoilla Bonnetille Evian- vettä keikan aikana. Keikan oli järjestänyt Oulun Foxiaan Nummen silloinen kaveri, joka toimi musiikkivastaavana kyseisessä ravintolassa ja oli kutsunut Bonnetin suomalaisen taustabändin solistiksi.

Nummen mukaan Bonnet ei harjoituksissa oikeastaan edes laulanut, kuunteli vaan, että miten bändi soittaa. Itse keikka alkoi Nummen mukaan hyvin. Kuitenkin keikalla ongelmiakin esiintyi, kuten Nummi kuvailee:

A3-kokoiset laput täyttivät lavan etuosan, ja Bonnet suorastaan kiemurteli tuskaisena yrittäessään suorittaa itse tekemiään vaativia korkealta ja kovaa meneviä laulumelodioita... Jet lag oli välispiikeissä usein esiintyvä selitys illan mittaan :) Keikan ensimmäiset 3 biisiä hän jaksoi vetää todella komeasti mutta sitten raskaasta laulukentästä johtuen ääni alkoi hajoilla loppua kohden... Sävellajit olivat alkuperäisiä ja vierekkäin varmaan... Onneksi nykypäivänä hän on jo laskenut sävellajeja ja suoriutuukin vanhoista klassikoista paljon paremmin sen myötä.

Seuraava Rainbow- solisteihin liittyvä kokemus Jukka Nummella liittyy Doogie Whiteen (2009), jonka kanssa Jukka pääsi, jopa laulamaan yhdessä Burn- kappaletta. Keikka oli myös tärkeä siltä kannalta, että se aikaansai tulevan yhteistyön Henric Blomqvistin ja Sven Wannäsin kanssa, joka johti levyyn, jossa Doogie White ja Jukka Nummi ovat mukana.

13.06.2009 Oli Doogien keikka Untorcokissa Utajärvellä ja sain kunnian jopa jakaa lavan herran kanssa Burnin osalta, aluksi oli sovittu että laulaisin Hughesin osuudet mutta yllätykseksi Doogie jakoi minulle tilanteessa säkeistöjäkin, mikä kohtelias skotti-herra :) Sain esitellä myös uusimman ja hienon Nokia-puhelimeni Doogielle, silloin halusin hänen kuulevan omia keikkasuorituksiani Purpleledsnake-bändin kanssa ja oli coolia kun

puhelimessa oli mm. Maybe I'm a Leo MP3-versiona ja sitä hänelle esittelin, tykkäsi kovasti ja ilmeisesti sillä sain vakuutettua hänet että uskalsi ottaa mukaan Burnia laulamaan :).

Tarinoitakin Doogiella riitti:

Yksi tarina jäi varsinkin mieleen, Doogie kertoi ajoistaan Skotlannissa, kun oli työttömänä ja meni paikalliseen työvoimatoimistoon, virkailija oli kysynyt, että millä alalla hän on työskennellyt, vastaus oli: "In entertainment business" Virkailija heräsi ja sanoi: Then I have perfect job for you! Lopputulema oli, että Doogie myi popcornia elokuvateatterissa :-D. Onneksi erään Ritchien puhelu muutti tilanteen hänen osaltaan... Lucky bastard :).

Vuonna 2012 Jukka Nummi pääsi esiintymään Purple Nights-tapahtumassa ja laulamaan Rainbow'n Dion aikaisia kappaleita:

Jännitin etukäteen tuota keikkaa ja hetkeä todella paljon, etten enää sen jälkeen mitään ole osannutkaan jännittää :) Oli mahdollisuus tutustua hienoihin muusikkoihin, Nikolo Kotzev, Anssi Kela, Lacu Lahtinen jne. Ja ennen kaikkea eka keikka Tavastialla ja vieläpä rakastamani Rainbowta! Muistan ikuisesti joka hetken.

Nummi muistaa kuinka hän oli tärkeässä roolissa ratkaisemassa tapahtumassa ilmennyt ongelmaa. Nimittäin kitaristi Nikolo Kotzevin tietämättä oli päätetty muutamia lauluihin laskea sävelkorkeutta sävelaskelta alemmas. Kotzevin kitara ei soveltunut nopeaan uudelleen viritykseen, joten Nummen avustuksella ratkaisuksi basisti viritti toisen basson eri vireeseen ja kosketinsoittaja pystyi myös nostamaan Kotzevin kappaleissa vireen normaaliviritykseen. Jukka muistelee:

Rumpalilta ei tietty tarvinnut asioita kysellä, Lacu hoitikin hienosti illan, kiitos! Kotzev oli tyytyväinen ratkaisuun ja hänen osaltaan kaikki sujui ammattimaisen hienosti. Jälkeenpäin huomasin, että suurin osa niistä biiseistä, joissa Kotzev soitti, olin myös lavalta hänen kanssaan :). Hieno taiteilija ja varovasti jätin yhteystietoni hänelle, josko joskus tarvitsisi laulajaa...Mies, joka on työskennellyt lähes kaikkien ihaillemi laulajien kanssa... Nimiä mainitsematta :)

Viimeaikaisin Jukka Nummen muisto Rainbow- laulajista on Joe Lynn Turnerin saaminen Puolangan LankaFestin pääesiintyjäksi vuonna 2016.

Pitkäaikainen ystäväni ja PSOF-jäsen Sami Haapalainen oli edellisen vuoden Lankafest-tapahtuman jälkeen jutellut Jarin ja Monan kanssa PSOF:n järjestämästä Purple Night 2015-tapahtumista (missä vieraana oli Doogie White) ja armottomana Rainbow-fanina heittänyt ilmaan, että olisihan se mahtavaa, jos saisi Joe Lynn Turnerin Puolangan torille esiintymään. Jari ja Mona oli ilmeisesti ollut sitä mieltä, että miksei se olisi mahdollista, kysyminen ei maksa mitään. Siitä se sitten lähti ja PSOF:ita tuli suosituskirje käytettävissä olevasta PSOF-soittajista sekä yhteystiedot JLT:n managerille (joka oli ennestään tuttu PSOFille). Sami ei meinannut uskoa silmiään, kun hän sai pyyntönsä alustavan positiivisen vastauksen. Tästä tarina sai alkunsa...

Nummi muistelee, kuinka hän kokosi taustabändin:

Halusin tarjota JLT:lle parasta mitä tiedän ja siksi valitsin bändin Rainbow Shakers ja varustin sen vielä kahdella ammattilais-naistaustaulajalla. Itsekin heittäydin mukaan kolmanneksi, koska en niin mielellään ole takariviin lähtenyt!

Nummen mukaan oli todella hektistä hommaa sopia asioista maailmanluokan tähden kanssa ja vain 2 viikkoa ennen h-hetkeä Turnerin päästä tuli vahvistuksia, että miten soitetaan:

Vain 2 viikkoa ennen itse keikkaa sain varmistuksen, että vire on hyväksytty, se olisi Eb ja settikin alustavasti. Kiitos ja piste. PSOF auttoi asiassa paljon, suositukset ja kontaktit olivat ehdottomasti ainoa tie millä saimme tämän toteutettua, kiitos Mona ja Jari!!

Bändi tapasi itse Turnerin vasta tunti ennen keikkaa:

Meidät ohjattiin tapaamaan MR. Turneria ja... Erittäin lämmin ja ammattimainen kohtaaminen, näin sen pitäisi toimia aina! Briiffaus oli ammattimainen, vain muutama pieni yksityiskohta ja otimme oluet :) Ennen keikkaa Joe halusi meidät stage leftillä yhteen ja sanoi: Let's have some fun! If it's not fun, don't do it! Sen muistan ja olen toteuttanut :)

Itse keikkaa ja keikan jälkeisiä tunnelmia Jukka muistelee:

Keikka meni hurmoksessa ja parhaiten jäivät mieleen Spotlight kid, Stone Cold ja Blood red sky jota valintaa Joe arvosti erityisesti, kun oli hänenkin lempareita soolotuotannostaan. Turner, Taustalaulajat ja bändi jatkoivat iltaa Mr. Turnerin valittua bakkarikseen Lankafestin flipperihuoneen, ja saimme nauttia hyvästä seurasta ja viinistä, ja Fisusta, joka sekin loppui! :) ainakin tunnin ajan ihan yksityisesti... Ja voin sanoa, että Joe on todella lämmin, ammattimainen ja hieno persoona ja ainoassa oikeassa ammatissa hänelle. Keskustelimme jopa laulutekniikasta ja jaksamisesta kiertueella jne. Taxi raksutti pihassa koko keskustelumme ajan mutta herra Turnerilla ei ollut kiire mihinkään, toivottavasti matka Suomen kesäyössä oli myös ikimuistettava, herralle oli varattu jopa omakotitalo Puolangalta ihan omaan käyttöön vuorokaudeksi mutta halusi kuitenkin yöpyä ehkä aikataulullisista syistä Oulussa hotellissa.

Tämän hetken tilanne, ja tieto Joen sydänkohtauksesta oli pysäyttävä ja pisti miettimään asiaa omaltakin osalta, että onko rokkarin elämä oikeasti kovinkaan terveellistä sittenkään.... Suuret tähdet alkavat olla genressä jo aika iäkkäitä ja tämä ei ollut ainoa vakava pysäytys asian takia... Ilmeisesti ja varmasti Mr. Turner on toipumassa ja kohta taas jo on stage

Anssi Korkeakoski: Muistoja Bonnetin kanssa soittamisesta

Anssi Korkeakoski on Wishing Well- yhtyeen taiteellinen johtaja, kitaristi ja lauluntekijä. Graham Bonnet laulaa Wishing Well- yhtyeen kappaleessa Hippie Heart Gypsy Soul.

Anssi Korkeakoski on vannoutunut Bonnet fani, kuten hän itse kuvailee:

Olen ollut kova Graham Bonnet -fani aina siitä lähtien, kun teini-ikäisenä kuulin Grahamin upeaa karheaa raspia Line-Up levyllä 80-luvun alussa. Sittenmin tutustuin tietysti myös miehen muuhun tuotantoon, joista kovimpana pidän MSG:n Assault Attack -albumin laulusuorituksia. Pidän myös Alcatrazzin Dangerous Games -levystä todella paljon. Paljon myöhemmin 2000-luvun alussa hommasin myös Bonnetin soololevyjä sekä mm. japanilaisen Anthem -yhtyeen Heavy Metal Anthem -levyn, jonka laulut Graham hoiteli. Erityisesti Midnight Sun -biisi levyllä on upeaa Grahamin juhlaa. Jotenkin siitä levystä jäi ensimmäisen kerran mieleen, että Graham tekee myös vierailuja muiden bändien levyillä. Näin Grahamin livenä ensimmäisen kerran Tampereen miesten bändin kanssa On The Rocksissa vuonna 2006 ja keikalla vakuutuin hänen lavakunnostaan. Grahamissa on aina viehättänyt upean äänensä lisäksi myös hänen erilainen muusta hevipurukasta poikkeava habituksensa, lyhyt tukka, puku ym.

Bonnetin saamisesta Wishing Well- levyn vierailijaksi Anssi kertoo seuraavaa:

Idea hyödyntää Grahamia Wishing Wellin debyyttialbumilla syntyi, kun treeneissä soittelin uutta riffiä, josta myöhemmin tuli "Hippie Heart Gypsy Soul" -biisi. Koska biisin riffi oli jotain kautta tiedostamatta saanut paljon vaikutteita MSG:n Desert Song -biisistä niin heitin ihan huvikseni ajatuksen ilmaan, että pitäisikö pyytää Graham laulamaan biisi. Kun ajatus sai kannatusta, niin ajateltiin sitten toteuttaa idea ja löysinkin saksalaisen keikkamyynnin ja promoottorin, joka oli tehnyt duunia Alcatrazzin kanssa Keski-Euroopan markkinoilla. Hänen kauttaan löytyi yhteys Grahamiin ja saatiin sovittua ehtoista. Aika nopeasti selvisi, että homma on ilman muuta järkevintä hoitaa siten, että lähetämme hänelle valmiit pohjat ja hän äänittää laulut Los Angelesissa. Teimme huolella pohjat ja demolaulun hänelle laului Wishing Wellin basisti Rick Becker, jonka ääni juuri ja juuri saatiin venymään sävellajiin ja melodian vaatimiin korkeuksiin. Taisi mennä pari kuukautta ennen kuin saimme sitten Grahamin version kuultavaksi mutta pettymykseksemme se ei ollutkaan tarpeeksi laadukas.

Kirjoitin Grahamille viestin, jossa kävin biisin huolella läpi ja olikin sitten hieno juttu, kun hän noudatti ohjeita todella ammattimaisesti ja toteutti biisin juuri visioni mukaisesti. Mukana oli tietysti myös muutama Bonnet-mainen fraseeraus, jotka vain paransivat laulumelodiaa. Biisi ja laulut miksattiin sitten Suomessa ensimmäiselle levyille ja "Hippie Heart Gypsy Soul" julkaistiin "Chasing Rainbows" -albumin ensimmäisenä singlenä ja se otettiin hyvin vastaan. Tietysti ajatuksena oli myös yhteistyön kautta saada Wishing Wellille tunnettuutta ja se onnistui hyvin.

Anssi Korkeakosken Wishing Well- yhtye on myös esiintynyt Bonnetin keikoilla lämmittelijänä:

Saksalaisen promoottorin ja Graham Bonnet Bandin managerin kautta sain sitten myös sovittua yhteistyöstä keikkamyyntiin liittyen ja ensimmäisen keikan Grahamin lämmittelijänä soitimme huhtikuussa 2016 On The Rocksissa. Myöhemmin syksyllä syntyi ajatus tehdä isompi pohjoismaiden kiertue, joten bukkasin vuodelle 2017 Suomeen kolme keikkaa ja Ruotsiin ja Norjaan yhteensä seitsemän vetoa. Oli kiva huomata, että Graham tunnetaan ja muistetaan erittäin hyvin Ruotsissa ja Norjassa ja koko keski-ikäistynyt hard rock scene on ihan sama kuin täällä Suomessa. Kiertueella Graham kärsi selkävaikeuksista ja väsymyksestä mutta veti joka iltä täyden shown ja jengi diggasi todella paljon. GBB käytti Wishing Wellin backlinea, ja koko kiertue sujui erittäin hyvin ja hyvässä hengessä, joka paikassa oltiin ajoissa ja vedettiin keikat sovitusti. Grahamilla oli innokkaita faneja joka keikalla ja Bergenissä Norjassa keikalle saapui yksi aivan ilmetty Graham Bonnet look-a-like, aivan samannäköinen heppu, lyhyt punainen tukka, peilipilotit ja huutokaupasta ostettu sama nahkarotsi, joka Grahamilla on yllään MSG:n Assault Attackin takakannessa!

Anssi Korkeakosken mielestä Bonnetin bändi voi nyt hyvin. Saa nähdä saadaanko ensi vuonna kuulla Bonnetia taas Suomessa:

Grahamin jaksamista keikoilla auttaa erittäin paljon se, että hänen puolisonsa Beth-Ami ja vanha Alcatrazz -kaverinsa Jimmy Waldo ovat mukana tukemassa häntä. Myös manageri Giles Lavery hoitaa hyvin hommansa, joten Graham saa keskittyä rauhassa omaan hommaansa. Graham on todella omistautunut ammatilleen ja minä ja koko Wishing Well -bändi nostamme hänelle ja hänen uralleen kunnioittaen hattua, on ollut upeaa saada tehdä yhteistyötä hänen ja hänen hienon bändinsä kanssa. Jatkan edelleen Grahamin keikkamyynnä Suomessa ja pohjoismaissa ja tällä hetkellä on ajatuksena keksiä jotain menoja vuodelle 2019 koska Graham tuntuu jaksavan ja hänen äänensä kuulostaa uudella levyllä upealta.

Henric Blomqvist: Tarinoita, jotka liittyvät Deep Purplen sukupuuhun ja PSOF 20-vuotisjuhlaan.

Henric Blomqvist on kitaristi ja lauluntekijä ja Solid Faces ja Century Lost-bändien perustaja. Hän on esiintynyt muun muassa Doogie Whiten kanssa ja päässyt Rock'n Roll Fantasy Camp-leirillä soittamaan Steve Morsen ja Ian Paicen kanssa. Lisäksi hän on esiintynyt Purple Night tapahtumassa vuonna 2013 ja 2015. Hän on levittänyt tehokkaasti Deep Purplen musiikkia. Hänen Solid Faces bändinsä on julkaissut levyn A Tribute to Classic Rock, joka sisältää muun muassa Deep Purplen musiikkia ja Night before Purple tapahtumassa, 2016 Oulussa, ennen Deep Purplen keikkaa Rainbow Shakers ja Solid Faces esiintyivät Deep Purplen konserttia edeltävänä iltana. Levyllä All of Your Illusions on mukana muun muassa Doogie White, Jukka Nummi ja Jari Tiura. PSOF ry valitsi vuonna 2015 Henricin yhdessä Solid Faces- yhtyeen kosketinsoittaja Sven Wannäsin kanssa vuoden Psofilaisiksi.

Henricin yhteistyö Doogie Whiten kanssa juontaa juurensa vuoteen 2009, jolloin Henric sai kutsun toimia kitaristina Doogien taustabändissä:

Sain maaliskuussa kyselyn toimia kitaristina Doogie Whitelle, kun hän oli tulossa Pietarsaareen. En tiennyt paljoakaan Doogie Whitesta, mutta päätin kuitenkin suostua. Sain uudestaan kutsun toimia Doogie Whiten kitaristina kesäkuussa ja tällä kertaa oli kyseessä kaksi keikkaa, enkä viivästellyt vastaukseni kanssa, tottakai suostuin.

Henric muistelee kuinka uuden bändin kanssa kaikki ei aluksi aivan sujunut nappiin:

Café Tivolin keikka ei oikeastaan sujunut hyvin, bändi oli hiukan löysä eikä osannut kaikkia biisejä, Doogie ei ollut tyytyväinen rytmisektioon, mutta herrasmiehenä ja ammattilaisena ei sanonut paljoakaan.

Untorockin keikka sujui jo paljon paremmin:

Saimme soittaa runsaalle yleisölle, ja Doogie oli tyytyväinen. Jukka Nummi sai kunnian laulaa Doogien kanssa kappaletta Burn. Muistelen, että Untorockissa kaikki oli hyvin järjestetty artisteille, ja pukuhuoneessa oli yhtä ja toista juotavaa. Doogie joi enimmäkseen kahvia ja kysimme Svenin

kanssa, haluaako hän maistaa Jaloviinaa, mutta hän ei vaikuttanut kiinnostuneelta. Myöhemmin juuri ennen esiintymistä menimme Svenin kanssa pukuhuoneeseen vaihtamaan vaatteita, silloin pullo oli melkein tyhjä. Myöhemmin Doogie kertoi, että Jaloviina sopii erittäin hyvin kahvin kanssa.

Henric sai idean kutsua Doogie laulamaan hänen levyilleen, koska Doogie kertoi bussissa, että hän työskentelee monien kitaristien kanssa.

2010–2011 lähetin hänelle muutaman demon ja kysyin, voisiko hän ajatella osallistuvansa muutama biiseihin sooloalbumillani. Mitään vastausta ei kuulunut vähän aikaan ja ehdin jopa ajatella, että hän on heittänyt kaiken menemään, kunnes hän yhtenä päivänä vastasi olevan kiinnostunut. Sovimme kahdesta biisistä, joista myöhemmin tuli yksi aikataulusyistä. All of Your Illusions- levy, julkaistiin 2014 ja teimme muutamia julkaisukeikkoja Pohjanmaalla kaikkien levyllä olevien kanssa, lukuun ottamatta Doogie Whitea. Albumi sai hyvän vastaanoton ja siitä tuli monta hyvää arvostelua.

Purple Night esiintymisestä Henric kertoo:

Solid Faces sai kunnian esiintyä Purple Night 2013 "Who Do We Think We Are"-tapahtumassa Virgin Oil Co:ssa Helsingissä, missä esiinnyimme mm. Jari Tiuran ja Peter James Goodmanin kanssa. Tapahtumassa esiintyy myös Angry Machines ja W.S.O.P. Tapahtuma on samalla Perfect Strangers of Finland PSOF ry:n 15-vuotis juhla.

Vuoden 2015 PSOF:n Purple Night teema oli "A Tribute to Ritchie Blackmore's 70th birthday", ja ehdotin PSOFille (Monalle), että voisin tarkistaa Doogielta hänen halukkuuttaan esiintyä Purple Nightissa. Kaikki palaset loksahivat paikoilleen, ja Doogie saatiin Suomeen. Muodostin bändin HBF-Group ja soitimme yli 20 biisiä käsittävän setin Doogien kanssa.

Vuonna 2017 Henric osallistui Los Angelesissa järjestettävään Rock'n Roll Fantasy Camp leirille, johon osallistui myös jäseniä Deep Purplesta; Ian Paice, Steve Morse ja Glenn Hughes. Siitä Henricillä on paljon hienoja muistoja:

Siellä tapasin myös mm. Joel Hoekstran (Whitesnake), Vinny Appicen (Black Sabbath), Rudy Sarzon (Quiet Riot), Teddy Andreadisin (Gun's Roses), Elliot Eastonin (The Cars), Sandy Gennaron, Spike Edneyn (Queen). Sain Tilaisuuden soittaa lavalla Mark Farnerin (Grand Funk Railroad) kanssa kertoo Henric.

Leiriä pidettiin Amp Rehearsal Studion tiloissa Hollywoodissa ja se kesti 4 päivää. Meille valikoitui bändi perustuen kokemuksiimme ja minun bändini sai kastenimekseen "Deep Purpertrators", jolla oli mentorina basisti Tony Franklin (mm. The Firm, Whitesnake). Muut jäsenet olivat eri puolilta USA:ta ja toinen kitaristeista tuli alun perin Tsekeistä. Sovimme itse mitä biisejä me esittäisimme Steven, Ianin ja Glennin kanssa.

Hauska yhteensattuma oli syntymäpäiväni samana iltana, kun saavuini Los Angelesiin. Kun illalla olimme ulkona The Sunset Stripillä ja vierailimme mm. Rainbow Bar & Grillissä. Kun saavuimme sinne, leiriporukka oli ilmoittanut synttäristäni, mikä tarkoitti, että minulle tarjottiin syntymäpäiväkakkua ja sain paljon onnitteluita. Arvatkaa, katsoivatko ihmiset hiukan oudosti ihmetellen, että mikä tuo tyyppi oikein on.

Tapasin Steve Morse, Amp Rehearsal Studiolla Hollywoodissa, perjantai 3. maaliskuuta, ja jutelimme hetken ennen yhteistä esiintymistä lavalla. Esitimme Space Truckinin, ja se vasta oli unohtumaton elämys. Steve näytti nauttivan ja vuorottelimme soolojen soittamisessa. Kevin Dugan (Dugie), joka oli meidän lavamanageri (työskennellyt mm. Van Halenin kanssa, Chickenfootin stagamanagerina) tuli luokseni ja halusi paikata kättä, sanoen, että meistä tulee hyvät ystävät. Stevellä oli myös Q&A tilaisuus kaikille osallistujille (Q&A, questions and answers, eli kysymyksiä ja vastauksia).

Tapasin Ian Paicen, Amp Rehearsal Studiolla Hollywoodissa, lauantai 4. maaliskuuta ja esitimme Space Truckinin ja Black Nightin. Tämä oli kyllä minulle paras elämys, esiintyä Ian Paicen kanssa, joka on ollut lempirumpalini nuoruuden päivistä asti.

Hauska tapaus oli, että shown jälkeen Joel Hoekstra tuli paiskamaan kättä kertoillen nauttineensa kitaransoitostani.

lanilla oli kyllä hauskaa lavalla ja vaikutti viihtyvän jammailusta, jälkepäin ehdimme hiukan jutella ja kerroin myös terveiset Suomesta PSOFilta. Myös lanilla oli Q&Q-tilaisuus kaikille osallistujille.

Lauantai-iltana 4. maaliskuuta esiinnyimme Lucky Strikessa, Hollywoodissa ja meillä oli bassossa Tony Franklin ja soitimme muutamia kappaleita täydelle talolle.

Glenn Hughesin tapasin sunnuntaina 5. maaliskuuta Amp Rehearsal Studiolla, tarkoituksena oli harjoitella hänen kanssaan ennen illan keikkaa Whisky a Go Go:ssa., Olimme päättäneet esittää kappaleen You Keep on Moving Glennin kanssa. Hän saapui pukuhuoneeseemme ja saimme tervehtiä häntä ja jutella hiukan ja sen jälkeen harjoittelimme, sujui hienosti.

Illalla oli "grande finale", kun meidät noudetaan hotellista ja kuljetettiin Whisky a Go Go:lle, missä valmistelut olivat jo täydessä käynnissä, roudarit fiksasivat ääniä ja valoja. Minun ei tarvinnut huolehtia mistään. Kuljeskelin ympäri paikkaa, katselin kaikkia Back-stage nimikirjoituksia, jotka legendaariset artistit olivat merkanneet seinille ja tunsin itseäni hiukan nostalgiseksi. Yleisöä alkoi virrata sisään. Glenn saapui paikalle, bändit soittivat biisinsä hänen kanssaan ja me soitimme, You Keep on Moringin, tuntui maagiselta...ei voi sanoa kuvailla.

Maanantaina 6. maaliskuuta matkustin kotia päin mukanani unohtumaton elämys pakattuna matkalaukkuun, olin saanut paljon uusia ystäviä, kokenut ja saanut esiintyä Los Angelesin legendaarisissa paikoissa. Voin vaan todeta, että Deep Purplen musiikki kytkee yhteen ihmisiä ja artisteja ympäri maailman huolimatta siitä, oletko tähti vaiko aivan tavallinen musiikin harrastaja.

Vuonna 2017 Henric Blomqvist esiintyi taas Doogie Whiten kanssa Doogien Doogie White's White Noise (Finnish Chapter) merkeissä:

Otin yhteyttä Doogie Whiteen ja kysyin hänen halukkuuttaan tulla pienelle kiertueelle Suomeen. Hän oli kiinnostunut ja ryhdyimme yhteistyöhön Robban Hagnäsin (DP Agency) kanssa mm. keikkojen järjestämisen suhteen. Anssi Korkiakoski Wishing Well- yhtyeestä otti yhteyttä minuun (oli saanut vinkin PSOFilta) ja kysyi, voisivatko he tulla lämpöpäribändiksi. Tämä sopi hyvin ja Anssi auttoi myös varauksissa ja yhteyksissä. Kiertueelle tuli 5 esitystä, koska Doogie joutui viimeisenä lauantaina matkustamaan Tukholmaan esiintymään Michael Schenkerin kanssa. Muodostin HBF-Groupin ja saimme Doogielta biisilistan harjoituksia vasten. PSOF auttoi paljon kiertueen markkinoinnissa ja jakoi tasaisin välein tietoa sosiaalisessa mediassa, kiitos siitä! Jari ja Mona osallistuvat melkein kaikkiin esityksiin.

Doogie saapui Pietarsaareen illalla ennen ensimmäistä esiintymistä, harjoittelimme, bändi oli huippukunnossa, ja Doogie oli tyytyväinen.

Silloin kun emme olleet tien päällä Doogie asui Pietarsaareessa, jolloin ehdimme viettää paljon aikaa yhdessä, tehdä haastatteluja ja viedä hänet kiertoelelulle ympäri Pietarsaaren ympäristöä. Keskustelimme paljon ja sovimme, että tämä tehdään vielä monta kertaa. Ehdimme myös Doogien kanssa tehdä duo-esityksen Kokkolassa, nuorille tarkoitetussa Rock-koulussa, ja esiinnyimme muutamilla biiseillä sekä nuorten ja heidän vanhempiansa edessä.

Perjantaina 27. huhtikuuta oli kiertueen päätöskonsertti Pietarsaaren Schauman salissa, sali oli melkein täynnä ja meillä oli mukavaa. Doogiella oli pieni M&G esityksen jälkeen, jolloin faneilla oli mahdollisuus tavata häntä, saada nimikirjoituksia ja valokuvia yhdessä Doogien kanssa.

Lauantai-aamuna minun piti viedä hänet lentokentälle. Saavun hotellille ja ulko-ovi oli lukossa (henkilökunta ei ole vielä tullut täihin). Odotin Doogieta, mutta häntä ei näkynyt. Lopuksi hän soitti "how the f..k do I get out", myös väliovet olivat lukossa....henkilökunta saapui viimein ja ehdimme lentokentälle, josta Doogie lensi Tukholmaan esiintymään Michael Schenkerin kanssa.

2019, Century Lost julkaisee debyyttialbuminsa "Kvenlander" ja Henric Blomqvist ja kumppanit suunnittelevat mahdollista kiertuetta Doogie White's White Noisen kanssa.

PSOF-jäsenten Sven Wannäsin ja Henric Blomqvistin keikat Doogie Whiten kanssa

Sven Wannäs esiintyy Henric Blomqvistin kanssa muun muassa Solid Faces- yhtyeessä ja HBF- kokoonpanossa. Hän on soittanut muun muassa Solid Facesin Use Your Illusions levyllä, jossa myös Doogie White laulaa ja esiintynyt Henric Blomqvistin kanssa Doogie Whiten Suomen keikoilla, joista hän kertoo seuraavaksi lisää.

Kaikki alkoi siitä, kuin meiltä kysyttiin, halusimmeko toimia Doogie Whiten bändin muusikkoina, kun Doogie vieraili Pietarsaareissa maaliskuussa 2009. Keikka pidettiin Jeppiksen Music Dlubissa, missä Marko Pukkila järjesti keikkoja.

Bändin kokoonpano oli Ville Karhu-rummut, Mats Ödal-basso, Simo Pirttimaa-kitara, Henric Blomqvist-kitara, Sven Wannäs-koskettimet ja tietysti Doogie White-laulu.

Doogiella oli myös seuraavana päivänä keikka Tampereella toisen kokoonpanon kanssa.

Doogie palasi Suomeen kesäkuussa samana kesänä, ja silloin oli kaksi keikkaa pohjoisessa Suomessa (Rovaniemi ja Untorock Utajärvellä). Taas meiltä kysyttiin mahdollisuutta toimia muusikkoina Doogien soolokeikoilla. Tämä kokoonpano oli Kenna Nygård-rummut, Jonas Frilund-basso, Henric Blomqvist-kitara ja Sven Wannäs-koskettimet.

Untorock-tapahtumaan osallistui myös tuttavamme Jukka Nummi, joka myös tuli lavalle ja lauloi yhdessä Doogien kanssa Deep Purplen kappaleen Burn.

Tämä nk. minikiertue tarjosi monta hauskaa tarinaa, mutta myös muutamia vähemmän kivoja. Doogien mielestä bändin nimeksi tulisi laittaa "Men with beards", koska kaikilla oli parrat. Muun muassa tätä hauskaa tarinaa Doogie kertoi lavalla yleisön edessä lopettaen, ".....and Sven has a tiny little beard...", koska olin ajanut melkein kaiken parran pois ennen keikkaa.

Vähemmän hausken tarina oli se, että promoottorimme oli järjestänyt meille kiertuebussin, ääniteknikon, joka samalla toimi kuljettajana ja roudarina. Rovaniemen keikan jälkeen roudarimme tuli juhlatuulelle ja päätti lähteä hiukan juhlimaan. Hän juhli koko yön, ja juhlinta meni hiukan överiksi, hän palasi sitten aamuyöstä hotellille, yritti herättää Doogien hakkamalla hänen hotellihuoneen ovea. Seuraavana aamuna Doogie ei ymmärrettävistä syistä ollut aamupalalla mitenkään supertuulella.

Vuonna 2012 oli suunnitteilla saman tyyppinen kiertue, mutta se jäi valitettavasti suunnitteluvaiheille. Sen sijaan Sven pääsi soittamaan Doogien Whiten kanssa Purple Nightissa 2015, josta hän kertoo seuraavaa:

PSOF:n vuoden 2015 Purple Nightin järjestämisestä ei ollut varmuutta, mutta Henric vihjaili, että voisi olla mahdollista saada Doogie White Suomeen. Tämä tuotti hedelmää, ja Purple Night 2015 järjestettiin Tavastialla. Teemana oli tällä kertaa tribuutti kitaristi Ritchie Blackmore 70-v, ja monia PSOF-kitaristeja oli mukana näyttämässä taitojaan tapahtumassa. Doogie White sopi hyvin tapahtuman pääesiintyjäksi, olihan hän ollut Rainbow'n laulaja.

Tällä kertaa Doogie Whiten bändissä oli Mika Paananen-rummut, Jonas Kuhlberg-basso, Henric Blomqvist-kitara ja Sven Wannäs-koskettimet. Setissä oli 9 biisiä Doogien kanssa. Taustabändin nimeksi valittiin HBF-Group, ja lavalla vieraili myös laulajat Kimmo Blom, Jari Tiura ja Tom Oh. Vierailevina kitaristeina oli Pekka More Karvonen ja Mauri Savolainen. Settilistassa oli yhteensä 21 biisiä, joista kaksi oli instrumentaalista.

Doogie White esitti lisäksi muutaman biisin illan toisen bändin Rock Roosterin setissä.

Kuten aina, hauskoja tarinoita voidaan kertoa keikoista, mutta tällä kerralla yksi niistä oli, kun tavattiin aikaerosta kärsivää Doogieta juuri ennen soundcheckiä perjantai-iltana. Normaalin "catch up talk"-jutustelun jälkeen Doogie kysyi, onko tämä huomispäivän keikan harjoitus ja vastauksen saaneen Doogien ilmettä ei voi unohtaa, kun vastasimme "Nope, right now we have soundcheck and later on live show...". Mutta ammattilaisena Doogie otti tämän kevyesti. Doogiella oli myös vaimo mukana, joten tällä kertaa heillä oli vapaapäivä Helsingissä seuraavana päivänä, ja pariskunta palasi sitten kotiin sunnuntaina.

Vuoden 2018 huhtikuun Doogie White's White Noise (Finnish Chapter) keikoista Sven kirjoittaa:

Doogie White's White Noise on Doogien soolo-show, jossa hän esittää itsekirjoittamia biisejä tai biisejä, joita hän on ollut mukana kirjoittamassa, ja lisäksi mukana on joku biisi, joka vahvasti liittyy häneen. Doogie tekee tätä kiertuetta ympäri maailman, ja mukana on "chapter" paikallisia muusikoita aina kunkin kiertueen maista. Oli todella suuri kunnia meille olla "Finnish Chapter" kiitos Doogie! Kokoonpano oli Viktor Nyblom-rummut, Vu Tran-basso, Henric Blomqvist-kitara ja Sven Wannäs-koskettimet.

Kiertueen aikana ajettiin pari tuhatta kilometriä läpi Suomen. Doogie ottaa aina kopin pienistä tapahtumista ja muuttaa ne hauskoiksi tarinoiksi melkein kuin "stand-up komediassa", eikä tämäkään kerta ollut poikkeus.

Päättökonsertissa Pietarsaareissa Doogie kertoi lavalla seuraavaa: It was embarrassing... I was introduced to the bass player at rehearsals and I said hi Uvi... and for four days and four different cities in this country I was calling him Uvi... and then I got a request on Facebook from somebody called Vu, I thought SHIT! ...and no one had corrected me... so for the next two days I was calling him Vu... then when we were driving home from wherever we were.... Tampere? He said my name is (pronounced) Ju..., which makes a lot of sense now actually... because,... Viktor said to me another night when we shared this big one apartment, Ju and I are going to bed now... what Doogie heard was, You and I are going to bed now...

Lämpärinä kiertueella oli mukana myös Wishing Well, jonka riveissä myös soittaa PSOF-jäsen. Kiitos miellyttävästä seurasta!

Näiden vuosien aikana meillä on ollut etuoikeus tuntea Doogie, eikä muuta voi hänestä sanoa kuin, että hän on erittäin mukava ja lämmsydäminen ihminen, jonka kanssa on erittäin helppoa työskennellä. Tarinoita on monta ja vaikea pukea sanoiksi lyhyesti, mutta yhteistyömme Doogien kanssa on ollut elämys ja olemme monta elämystä rikkaampana.

PSOF on kaikkina näinä vuosina, kun olemme olleet "perheessä" mukana, antanut tukea ja yhteistyötä. Lisäksi kaikki uudet mukavat tuttavat, muusikot ja musiikkidiggarit ovat merkinneet meille paljon. Kiitos PSOF + Jari ja Mona!

Jake Leppälä & Johnnie Bolin

Tommy Bolin (s. 1.8.1951, Sioux City, USA) oli yksi aikansa lupaavimpia rock-kitaristeja. Hän käsitteli ja rikkoi rajoja rock-musiikissa monipuolisesti ja yhdisteli omissa soitossaan mm. bluesia, rokkia, jazzia ja latino -musiikkia. Hän nautti suurta arvostusta alan piireissä 70-luvulla, kunnes menehtyi huumeiden ja alkoholin yliannostukseen vuonna 1976. Deep Purplessa vuosina 1975-1976 soittanut Bolin on soittanut myös mm. Billy Cobhamin, James Gangin, Energyn ja Zephyrin riveissä. Kerrotaan, että itse Jimi Hendrix ja Ritchie Blackmore arvostivat Tommyn soittotaidot erittäin korkealle.

Perfect Strangers Band (2018) ja Johnnie Bolin Tommy Bolinin haudalla Sioux Cityssä alakuvassa Tommy O (Kuva: Jake Leppälä).

– festivaaleilla.

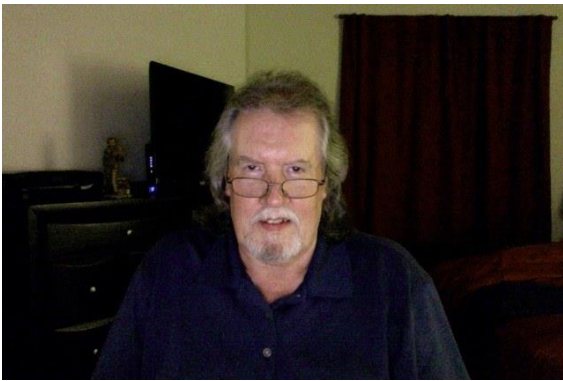
Tommy peri Jimi Hendrixin kuoleman jälkeen Hendrixin sormuksen. Suomessa mm. Hurriganesin Albert Järvinen ja Royalsin Mikko Rintanen diggailivat aikoinaan 70-luvulla Tommy Bolinin musiikkia, ja Järvisen ehdotuksesta Harri Marstio lauloi soololevyllään Tommyn kappaleen "Savannah Woman". Tommy Bolinin elämäntarina on kuitenkin myös traaginen esimerkki niistä kuuluisuuden paineista, joita maailmanluokan kitaristitähdet kokivat 70-luvulla. Hänet haudattiin kotikaupunkinsa Sioux Cityn hautausmaalle Jimi Hendrixin sormus sormessaan joulukuussa 1976 vain 25 -vuotiaana. Silti hän jätti rikkaan musiikillisen perinnön, jota on vaalittu vuosittain Sioux Cityssä Bolin

Jake Leppälä (Daizy Pinehill Band, Perfect Strangers Band, Private Eyes Project) vieraili ensimmäisen kerran Tommy Bolin - festivaaleilla Sioux Cityssä vuonna 2011, jossa hän tapasi myös Tommy Bolinin veljen, rumpali Johnnie Bolinin (Black Oak Arkansas, Tommy Bolin Band). Tämän jälkeen Jake on vierailut säännöllisesti Bolin – festivaaleilla noin joka toinen vuosi ja järjestänyt myös kolme kertaa suomalaisbändin soittamaan kyseisille festareille. Viimeisin vierailu oli tämän vuoden (2018) Bolin – festivaaleilla, jossa he soittivat jo toisen kerran festivaalin pääkonsertissa nimellä Perfect Strangers Band. Johnnie Bolin teki myös vastavierailun Suomeen ja esiintyi Tavastialla vuoden 2016 Purple Night – konsertissa. "Jokainen Bolin – festivaali on ollut aina upea ja mieleenpainuva kokemus. Olen päässyt aina jammailemaan ympäri Yhdysvaltoja tulleiden muusikoiden kanssa. Hienoin ja tietysti tuorein muisto Bolin- festivaaleilta on varmaankin viime kesältä, jolloin vierailimme yhdessä Johnnie Bolinin kanssa Tommy Bolinin haudalla. Lisäksi oli aika huikeaa, kun Johnnie Bolinin tuli soittamaan yhden veljensä kappaleista Bolin-festivaalin päälavalle toisella rumpusetillä meidän suomalaisbändin kanssa. Samalla kun Rintasen Mikko ja Tommy Oh sooliloivat kitaroillaan, niin me katselimme Johnnieen kanssa toisiamme ja vedettiin vuorotellen rumpufillejä. Keikan jälkeen juteltiin Suomen hyvistä uimahalleista sekä siitä onko Suomessa muita hyviä juttuja kuten hyviä rock-festivaaleja, joihin hänen bändinsä USA:sta voisi tulla soittamaan", Jake kertoo.

Haastattelu: Colin Hart, Rainbow, 22.9.2018
Kysymykset: Jari Kaikkonen, Mona Sundman ja
Jukka Saarinen, © PSOF ry

Colin Hart haastattelun aikoihin.

Dear Colin, thank you so much for your time and for this interview.

If there are some inappropriate questions, so please move forward to the next one.

Rainbow and Deep Purple are, for some reason, closely related to each other. Therefore, our questions may be a little bit rambled, but we are trying to make this interview somehow logical, but very long with lots of questions.

You were also tour manager for Rainbow in 1975-1984.

1. **When Deep Purple went on the break, did you "automatically" move to the Rainbow-team, or was it for some other reason?**

Ritchie, Ronnie, Bruce Payne and Rob Cooksey decided that I should be given the job with Rainbow, and I am very happy it worked out that way decided it.

2. **How is the typical workday as a Rainbow tour manager? What kind of tasks it involves?**

The tour manager position was very much the same for each band. The management company provides the dates, and then I get the travel and hotels, ground transportation organized. Then contact each promoter and coordinate the show days. The production manager would then get the trucks, equipment and crew organized.

3. **Were the early years of Rainbow inspiring and do you have some very pleasant memories from this time?**

All the Rainbow days were special to me, as we had so many different musicians passing through the ranks. The best time for me were the Ronnie Dio years, but they all had special moments.

4. **What were the biggest differences when you worked with Deep Purple and Rainbow?**

Most of the time with Rainbow, we did what Ritchie wanted and how he wanted to do things, but with Deep Purple it was more of a group decision. Sometimes this was not such a great idea as it caused too many arguments.

5. **You also arranged interviews with Rainbow musicians. Do you remember some particularly pleasant interview? Who was the easiest musician, or did Ritchie all the interviews?**

Ronnie was the principal person who did most of the interviews back in the early days. He enjoyed doing the interviews, and usually gave a great interview. Ritchie did a few but was very selective about it. The other guys would do what was required of them, most of the time.

6. **Who or what party was ultimately the Rainbow's "driving force"?**

That was always Ritchie. In the early days, it was Ritchie and Ronnie. Ritchie said in an interview once that the band should be called Ritchie Blackmore and Ronnie Dio's Rainbow! I think that had to do with their writing most of the songs together.

7. **This may be a bit sensitive topic, but Mr. Blackmore (Black Knight) is quite a strong character who does not get along with most people. In addition, there is something mysterious in Blackmore. At least it seems so. How do you see him, was he difficult to deal with? Some people say he was also shy, was he?**

I would not call him shy! He could be very difficult, but also could be very easy some days. It was tricky knowing what sort of mood he was going to have at any given time and could switch from fun to miserable for no apparent reason. After shows at the band hotels, he would often love to sit around and have a beer or three, tell stories and have a good laugh and was generally nice to most fans if they said hello.

8. **What is the most memorable Rainbow gig and why? On the other hand, is it even possible to name any single ones?**

Probably Donnington, Monsters of Rock festival back in 1980. It was great, but sad at the same time, as it was the last show for Cozy and Graham.

9. **Rainbow started its career when the punk music and the new wave began to get popular. You mention in your book, that Rainbow played with a new band named AC / DC. Did you notice that Rainbow faced the "new world"? Did you see the end of omens in playing the old hard rock? The long guitar solos and others were also falling out.**

Rainbow was a driving force in the rock world and among some of the opening bands for Rainbow were AC/DC, Def Leppard, The Scorpions, etc. and we all know what happened to those guys! I think Rainbow could have carried on successfully for many years after they broke up for the DP reunion.

10. **The composition of Deep Purple changed in 1973, when Gillan and Glover moved away from the DP rows, and Glenn Hughes and David Coverdale replaced them. However, Ritchie Blackmore apparently was not happy with the assembly either, and he decided to move forward. The voice of Ronnie James Dio strongly influenced him, and he recorded a single with Dio and Elf in autumn 1974. Shortly after the release of Deep Purple's Stormbringer album and the 1975 spring tour, Blackmore left the band to set up Rainbow, which was in action until Deep Purple's reunion 1984. The story goes that the band had its heyday in the late 1970s and early 1980s.**

Rainbow's first album was more of a Ritchie's solo album, but it became the beginning of a new era. Did you believe in Rainbow's success at that time?

Ritchie wasn't happy with the way DP were starting to sound. He thought they were getting "too funky" and that helped motivate him to move on. Rainbow had incredible success, but well deserved. They were a great band playing great music at the time.

11. **Rainbow gigs in 1977 were and still are great to watch. Ritchie, like other members of the band were in very good shape. Was that the highest point for Rainbow that could not exceeded in the future?**

I loved the lineup in 77 and 78 as well and they were on top, for sure.

12. **Dio played a major role on Rainbow's first albums. How did Dio's departure affect you? Did you believe that the work continues mighty?**

It was sad to see the relationship between Ritchie and Ronnie start to deteriorate and I knew what was coming, although when Ronnie left it was sudden.

13. The Rainbow crew changed frequently. Did it feel normal then, or did you wonder at it?

It seemed normal to me after a while that Ritchie would get bored and frustrated and was always looking for "something better", which resulted in the constant changes in the band.

14. As understood, you have also had quite unpleasant tasks during your time in Rainbow and Deep Purple. For example, often you had to tell the musicians to leave the band. How did you deal with these situations? I remember reading that there was one audition for drummers and Blackmore decided not to consider the new drummer even before hearing any playing. Must have been quite awkward for you to handle these situations.

Yes, there were some very awkward moments, and it was a bit embarrassing to have to tell these musicians that their hero would not be listening to them that day. I had to make up all sorts of stories to lessen the bitter disappointment they must have felt as they left.

15. Ritchie has done pranks before the Rainbow times. I do not remember reading about these during the Deep Purple era. The tricks certainly had an emotional impact on the musicians. Do you believe that the pranks affected on the level of playing, positively-negatively-inspirationally?

I think in the early days, it was all just for laughs, and most would take it as part of life on the road. However, things got quite out of control sometimes. It would be very hard to get away with some of the things these days, as hotels and the police would not have patience to deal with that stuff now.

16. Blackmore well known for his pranks. What was the most memorable prank of his that you remember? Is it true that they scared Tony Carey away from the band during the recording of Long Live Rock 'N' Roll album?

There were so many, it would be hard to pick just one. Poor Tony did get scared away from the Chateau where we were recording and fled in the middle of the night and came back to California. He really thought Ritchie and Cozy were trying to hurt him. They were not trying to hurt him, but they did go a little too far and I could see why he would want to get away.

17. There is rumor that Bonnet booted out from the band because of his short hair that Blackmore did not like. How do you remember this?

Graham actually left the band. Rainbow with Graham was very popular, and they had two hit singles with him. Ritchie was upset that he would wear his hair short and tried to encourage him to grow it. However, most people loved his look and it only really bothered Ritchie!

18. Ritchie took the Rainbow toward commercialism by changing singers and taking up outside composer's song into the repertoire. So, did he try to stay in time, or maximize the money supply?

He was just trying to stay current; I think and remain popular among the legions of fans.

19. Rainbow's musical era divided according to singers. First Dio, then Bonnet and Turner, and at last White. They are all quite different. What era was most pleasant or most memorable and did you have any favorite Mk?

I did not work with the Doogie Rainbow, but to be honest, I loved all the versions of Rainbow for many different reasons. They all hold special memories for me, and I was very happy to be a part of the whole thing. I stay in touch with most of the surviving members and have just had a lovely long chat with David Rosenthal. I see Graham when I can and talk to Joe occasionally. Also, email with Bob Daisley, David Stone and Tony Carey on FB. I see Roger and Don with Purple and of course Mickey Lee, who looks after Roger's equipment these days, but I have not seen Ritchie for many years. I have spoken with his management and will go and see him when they are around here next. I have not seen Bobby R. or Chuck lately, but I watch their careers on Facebook.

20. Was the "tournament tiredness" already noticeable during the end of Rainbow 1982, when Glover and Blackmore end the band, or was the rumors about Deep Purple's re-gathering the reason for splitting up?

Bruce had been working behind the scenes to put Deep Purple back together, which was a very difficult thing to do, to find time for everyone to be able to get together to discuss, then put the plan into action. That signaled the temporary suspension of Rainbow after the release and tour of Bent Out of Shape.

21. However, the Rainbow was re-captured, and in 1983, they recorded perhaps the band's most critically acclaimed album Bent out of Shape. Did you think the reason for the criticism was that the contents of the album were unlike the previous album, perhaps more commercial compared to pop music?

Yes, this album was their most commercial effort and again, a great album with some excellent songs on it.

22. Could Rainbow have become even more popular if the Deep Purple Reunion 1984 had not happened?

I think Ritchie may have made a couple of other changes and carried on with Rainbow if the reunion had not happened and I'm sure there would have been ongoing success, but I also think some of the hard-core fans were getting a little tired of the changes.

23. Rainbow really broke up after Deep Purple's Reunion in 1984. After Ritchie left Deep Purple for good, especially for the Finnish fans in so tragically way after the gig in Helsinki in November 1993, he set up the Rainbow again. This composition was in action until 1997, after which the band broke up. You were not at that time working with Rainbow, but what do you think, was there any special reason for the break-up, or do you think the legendary Rainbow had come to the end of its trip?

I cannot really comment on this, because I was not involved at all and do not know what Ritchie was thinking, or what prompted him to dissolve the band. I had too much to worry about with DP.

24. Ritchie's ongoing crew changes certainly burdened him as well. Did he in 1997 realized that the road of rock life had coming to its end and there were needs to calm down by doing some medieval music with Blackmore's Night? There was no need to fight anyone anymore, and everything went according to his wishes.

Again, I cannot comment because I was not involved with any of this.

25. Blackmore has always had some obsession to medieval and baroque music. From where do you see this originating? Was this trend strongly visible in everyday work in Rainbow? Was it challenging to incorporate that aspect to hard rock music? There is a photo of Blackmore with a cello in Jerry Bloom's book. Tony Carey said he did not ever hear Blackmore playing a single note. Did you hear him playing the cello?

Ritchie always had the cello at his house in Hollywood and would "play" it often. He had some lessons from Hugh McDowell of ELO and never really played it in public. I do not know if he still dabbles with it but suspect he does.

26. Ritchie's latest Rainbow set-up got controversially feedback. What are you thinking about that?

Personally, I think he could have brought in a couple of the "old" Rainbow guys for the reunion, but it's what Ritchie wants, and he seems happy with it.

27. As I said in the beginning of this interview, Rainbow and Deep Purple are, for some reason, closely related to each other and it is a little bit difficult to do some question without touching another. For example, Due to Deep Purple's 1990 album, Slaves

and Masters, critics gave Deep Purple a nickname "Deep Rainbow". Have you ever thought that this album is the best Rainbow album Deep Purple ever done?

Well, that's very funny!! I liked this album too. It was easy for me to work with them through this period, as I had known Joe so well from before. The press response was not kind.

Thanks again to all at PSOF for helping keep my memories alive through all those years of changes! I send my greetings to all old and new members alike.

Jari Kaikkonen, Jukka Saarinen and Mona Sundman attended this interview

Haastattelu: Colin Hart, Deep Purple, 19.9.2018 **Kysymykset: Jari Kaikkonen ja Mona Sundman,** **©PSOF ry**

At first, we want to thank you so much for doing this interview with us, and specially thanks for your cooperation during all these years and not forgetting your kindness to PSOF.

As you probably know, our association Perfect Strangers of Finland PSOF ry celebrating its 20-years anniversary this year, and therefore we are especially thankful for this interview with you.

1. **What activities fill your days today? You also study some architectural drawing. Are you still interested in architecture?**

I play some golf and stay out of trouble these days. I have many great friends here, so there is always something to do. I go to see quite a few concerts at the bigger venues around here, like the Deep Purple show I just attended up in Jacksonville.

2. **How did you get involved with DP at the first time, and how did your hiring-process start? Do you have any pleasant memory from that moment?**

The first time I met Deep Purple was on a big tour here in the USA. I was working for a band called Matthews Southern Comfort and we were the opening band on the tour. It was Matthews Southern Comfort, Deep Purple and Rod Stewart and the Faces. About halfway through the tour, Deep Purple's crew and I shared a truck, and I shared the driving, then at the end of the tour, I was offered a job full time with them. Of course, I accepted immediately. What a great tour that was and a great time in my life.

3. **You were the tour manager for Deep Purple during the years 1971 – 2001, and worked with John Coletta and Tony Edwards, and later with Bruce Payne. You mention in your book, that Coletta and Edwards were "old school" managers. Do you remember something worth mentioning from that time Bruce came along? Did the way of working change much, and what was the most significant change?**

John and Tony worked the band very hard, very little rest between tours and recording. Bruce was their agent in the USA back in those days. Then slowly became involved in the DP management side of things and he was the manager of the Rainbow days. Bruce worked hard to negotiate the reunion of DP for the 1984 comeback and the timing was perfect! We still toured hard, but more organized with proper crew and good logistics.

4. **Could you still imagine that you sometime would be a tour manager for some band and "hit the road" again? Meaning, if you get involved with some band, which plays other unusual and interesting music.**

People ask me this question a lot and I always feel the same. I miss touring very much during the build up to seeing a big show and love every minute of being there, backstage with the crew and bands. Just the whole experience. There was nothing in the world like it for me. But then, I get to go home and take it easy and not worry about a thing afterwards. That's when I feel relieved that I'm retired. I have been offered jobs as tour manager, manager,

tour accountant, even bus driver, etc., but I think I have done enough. However, if Purple asked me again.....that would be different!

5. **When you started working with DP, could you imagine that the band get so much success and the band would be so longevity?**

To be honest, almost every band I have been with along the way, you always feel like it will go on forever, which is not possible of course, but Deep Purple and a few others are trying to prove us wrong! I think it's great that they are still touring and putting on such a great show, like I saw the other night.

6. **Which DP-Mk was most pleasant to work with?**

They were all a real pleasure, however, the most pleasant was the reformed Mk 2 in 1984 and the Perfect Strangers tours. They had all mellowed a little bit and it all seemed very new again.

7. **What emotions took you when you heard about the plans for Mk 2-reunion in 1984?**

When I first heard about it, the very first thing I thought of was, would they want me to work with them. I was assured by Bruce that I would be involved, and everyone was in agreement. It was a truly exciting thing to look forward to and the rehearsals and making of the album were among the best times ever!

8. **Was working with the "first Mk2" and the "reunion Mk2" different? If it was, so can you name something, which had changed?**

Yes, as I have said, the reunion Mk 2 felt like a new band for a quite a while, then some of the old resentments started to creep back in and things became very tense, and everyone seemed to be on edge. It was very sad to see it all go the way it did again.

9. **You also arranged several interviews with the Deep Purple-musicians. Is there any particular favorite or otherwise memorable interview? Did DP-musicians like interviews and was there someone to whom it was perhaps easy to arrange interviews?**

They would all generally try to do a little, but without a doubt, the easiest was Roger. He would do almost everything I ever asked of him to along the way. Ian Gillan was the next. Jon and Ian Paice didn't like to do too many, and Ritchie would occasionally consent to the odd one. Then when Steve came along, he was another responsive member and would try to do whatever was asked of him.

10. **What kind of feelings took you after the 1993 concert in Helsinki?**

In many ways there was a gasp of relief when the show was over in Helsinki that night, because the days and weeks leading up to RB's departure were increasingly tense and stressful, not really knowing if he would actually play all the shows that were left on that tour. I went with him to the airport the next day and checked him in for his flight. I did not realize at the time that I would not see him again for over 10 years!!

11. **Steve Morse came along in 1994. Did this change the ways of working in some way? Do you remember something special about Steve's involvement? Steve is still in the band. Did you expect him to stay in the band for such a long time?**

It was really great to see how the audience accepted and embraced Steve, having to step in to fill some pretty oversized shoes! However, he did such a great job, with so much enthusiasm, how they could not love him. I think it's fantastic that they are still going strong, and Steve always seems genuinely happy to see me when I show up to see a show these days. It's great to feel the welcome I get from them all and the crew too.

12. **What was your first thoughts, when you got the information about Jon Lord's plans to move away from the band's activities?**

Purple-kilpailu

Well, I had already left them when Jon made his decision to move on and it was sad to hear. Again, I thought that they may not survive after his departure, but happily, my old friend Don Airey filled the slot admirably. He's another excellent musician and his success with the band is well deserved.

13. Do you in some way follow Deep Purple's life today? What do you think about Deep Purple today?

Yes, I follow their movements all the time now, although after I left it was a little tough on me at first. These days, I am always curious to see what they are up to and where they are going. I have been to see them perform three times in the last few years and always have a great visit with them.

14. Do you think the changes, caused by the digitalization of the music world, viewed from the perspective of the musicians, are "on a healthy foot" today?

I am personally not a great fan of some of the garage band type of music that can be produced anywhere and much prefer the old-fashioned live recording situations in a studio somewhere. The results are always more satisfying, it seems.

15. In your book, you believed it was important to take care of the fans. Thank you for mention our Perfect Strangers of Finland PSOF in your book too. Do you think the importance of fans has changed in these days digital music-world?

You are welcome! Fans will always be the most important aspect of the music world, because without them, there will be nothing.....no need to tour or produce music if nobody will be listening or watching. I always felt a special bond with the Purple and Rainbow fans around the world and still stay in touch with lots of them on Facebook these days.

16. We release the PSOF-history during our 20th anniversary, and while working in the "PSOF-archive" and interviewing old PSOF-members, we understand that you have been in a special position for PSOF and its functioning, and especially when we applied for approval from DP's Management. Do you have any memories about this, and would you like to tell us about it? It would be very important from our point of view 😊.

PSOF have always been very special, because everyone has been so polite and always requested permission to get access to the band and get passes for their members. When there are people like that around, it is a pleasure to take care of you all, knowing that you will all show the same respect that we offer to you.

17. Would you like to send some greetings to our members? In addition, of course a few wise words to this end would be nice too 😊.

I would just like to offer everyone at PSOF my thanks and warm regards for all the years during my time with the band. It was always a great pleasure to come to Finland, meet some old and new members, and even see some of you at shows in other countries.

Of course, I must send special greetings to Sirpa, Mona and Jari and hope we meet again someday soon.

Thank you all, Collin

1. Kuinka kauan Steve Morse on ollut Deep Purplessa?
a) 12 vuotta   b) 18 vuotta   c) 28 vuotta
2. Ian Paice soittaa usein vapaa-aikanaan tässä bändissä.
a) Abandon   b) Purpendicular   c) Come taste the Band
3. Monesko tämä nykyinen kokoonpano Deep Purplessa on Ian Gillanille?
a) 2   b) 3   c) 4
4. Deep Purplen soitetuoin kappale keikoilla on?
a) Smoke on the Water   b) Hush   c) Highway Star
5. Milloin Ritchie Blackmore jäi pois Deep Purplesta?
a) 1992   b) 1993   c) 1994
6. Don Aireyn uuden levyn nimi on?
a) One of a kind   b) More of a kind   c) Too Kind
7. Minkä niminen oli Deep Purple alun perin?
a) PurpleAround   b) Roundabout   c) AboutPurple
8. Kuka oli Deep Purplen ns. kultakauden levyjen tuottaja?
a) John Mutt Lange   b) Martin Birch   c) Roger Glover
9. Montako eri basistia on soittanut Deep Purplessa?
a) 2 kpl   b) 3 kpl   c) 4 kpl
10. Minä vuonna Jon Lord soitti jäähyväiskeikkansa Deep Purplessa?
a) 2001   b) 2002)   c)2003

Oikeat vastaukset www.psof.fi

If You Like
Music, You Like
Deep Purple &
its Family tree

